

1933

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΤΟΜΟΣ 40^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΘΝ. ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΒΕΛΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΓ. ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΤΕΚΛΟΣΕΩΝ
ΑΡΙΘ. 26-4-35
35010

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

*Αδεία (ή) κάμαρα	Σελ. 567
*Αδελφή (ή) μου κι' εγώ	281
*Αη (ό) Βασίλης	49
ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΛΙ:	
*Αγαπώτε τα ζώα, σελ. 548. — *Αγνή (ή) πίστη, 296.	
*Αθανασία (ή) της δημοτικής μας, 20. — *Αθήναι, 248. — *Ακαδημία (ή) του Πλάτωνος, 308. — *Ανόητη ιδεολογία, 584. — *Αν μπορούσαν τα ζώα... 260. — *Ανοιξίς πριν από τα χελιδόνια, 176. — *Αποκατάσταση, 404. — *Αποκηρύκτης, 140. — *Γιό-γιό, 68. — *Γελά και τα λοιπά, 56. — *Γραμματόσημα (τά), 392. — *Δανεικά (τά), 368. — *Ένα μεγάλο έργο, 128. — *Ένας περίπατος, 608. — *Ζαΐρα (ή) κι' η Φωτεινή, 524. — *Θάλασσα, 452. — *Θεατρικά είδη, 464. — *Καβάρας (ό), 416. — *Καθαρή Δευτέρα, 164. — *Καί-ρος (ό), 500. — *Κλασικισμός και ρομαντισμός, 536. — *Κοραής (ό) και η γλώσσα, 272. — *Κουνέλι (τό), 213. — *Λάμπρος Πορφύρας, 32. — *Μεγάλη (ή) σιγμή, 476. — *Μέντιον, 488. — *Ορθογραφία (ή), 380. — *Πάλη (ή), 572. — *Πεπρωμένον (τό), 200. — *Περιοδικό της (τό), 344. — *Πίστις (ή) σου σέσωκέ σε... 284. — *Πλάτες (οί) της Χιονιάς, 332. — *Προλήψεις 356. — *Ρεαλισμός και συμβολισμός, 560. — *Σκέψεις μπροστά σε μία φωτογραφία, 188. — *Συόκιν (τό), 224. — *Σταφίδα (ή), 8. — *Στό έλεος του Θεού, 512. — *Συμπλήρωμα, 116. — *Τριτόκλιτα (τά), 320. — *Τσιμπούρελος (ό), 93. — *Τών Αγίων Γεγορητών, 104. — *Υπερφυσικά, 440. — *Φαντάσματα, 596. — *Χριστός 'Ανέστη!', 236. — *Χώμα (τό), 428. — *Ψυχολογικά παράξενα,	
Αίτια (ή) του κακού,	152
*Αλεξάνδης (ό) κι' οι γαζίες	316
*Αλέξης	4
*Αλεπού (ή) κι' ο λύκος	160
*Αλεπού και λύκος (λαϊκός μύθος)	222
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ: σε κάθε φύλ- λο από του 1ου μέχρι του 52ου.	413
*Αναμνήσεις	
*Ανθρωπος δεν έγινε	423
*Αντικαταστάτρια (ή)	29, 40
*Αντί να πιαστή ο ποντικός πιάστηκε... (με 6 εικόνες)	234
*Αποκρία του παλιού καλού καιρού	571
*Από μία θερινή παιδική κατασκήνωση (Εικόνες)	148
*Από τα νέα του 1934 (εικόνες από τον «Ασπρο Λύκο» και τον «Κληρονόμο του Ροβινσών»)	582
	589, 617

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:	
*Αποτελέσματα 257ου Διαγων. (Δύσεων)	Σελ. 250
*Αποτελέσματα 258ου Διαγων. (Ασκήσεων)	130
*Αποτελέσματα 259ου Διαγων. (Δύσεων)	382
*Αποτελέσματα 260ου Διαγων. (Δύσεων)	406
*Αποτελέσματα 261ου Διαγων. (Δύσεων)	502
*Αποτελέσματα 262ου Διαγων. (Δύσεων)	550
*Αποτελέσματα 32ου Διαγων. Ξεσπαθώματος	334
*Αποτελέσματα του Δημ. ομηφίσματος προς ἀνακήρυξιν Πρωτοδιαπласόπουλου και Πρωτοδιαπласοπούλας του 1932.	610
*Αποτελέσματα Δημοψηφ. των ψευδωνύμων του 1932	610
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. 'Εκθέσεως	526, 537, 538
*Αποτελέσματα Εδσημων του 1932.	418
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Ζωγραφικής	430
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Καλλιγραφίας	130
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Κρυπτογραφίας	562
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Λευκών Λέξεων	574
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Στίξεως	454
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Τυπογραφικών Λαθών	618
*Από την κούνια στο κρεβάτι (με 8 εικόνες)	270
ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ:	
*Η 'Ελεημοσύνη, 617. — Κάθε πράμα στον καιρό του	
541. — *Ο καλός κι' ο κακός, 568. — *Λουλούδια, 604.	
— *Ο μουστος, 580. — *Η πλημμύρα, 589. — *Η στέγη,	
553. — *Το ταγάρο, 580.	
*Από το ζωολογικό κήπο (εικόνες)	90
*Από το θυμό του	209, 218
Βαμμένος (ό)	87
Βούβαλος και κύκνος (μύθος)	410
Βώλοι οί	448
Γιορτή (ή) της Βίλμας	497
Δαιμόνια στο ρέμα	112, 125, 136
Δαχτυλίδι (τό) της Λίτσας	137
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ:	
262ος Διαγων. (Δύσεων)	10
263ος Διαγων. (Ασκήσεων)	142
264ος Διαγων. (Δύσεων)	166
265ος Διαγων. (Δύσεων)	323
266ος Διαγων. (Δύσεων)	478
34ος Διαγων. Ξεσπαθώματος	598
Εδσημα του 1933	619
Μικρός Διαγωνισμός προς σύνθεσιν μικρού Διηγήματος	478
Μικρός Διαγωνισμός 'Επιστολογραφίας	442
Μικρός Διαγωνισμός Ζωγραφικής	442

Μικρός Διαγωνισμός Καλλιγραφίας	Σελ. 142	Μία εύκολη νίκη (με 8 εικόνες)	Σελ. 210
Μικρός Διαγωνισμός Λευκών Λέξεων	478	Μία καλή φάρσα που γυρίζει άσχημα (με 3 εικόνες)	522
Μικρός Διαγωνισμός Ποιήματος	466	Μία νίκη	146
Μικρός Διαγωνισμός Στίξεως	466	Μία παράδοση για το Ναστραντιν-Χότζα	352
Διάλογος... κυνικός	400	Μικρές ιστορίες	220, 268, 328
Δρόμος (ό) της ευτυχίας	124	Μικρή (ή) ρέγγα	184, 196, 207
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ:		Μικροί έρασιτέχναι (με εικόνες)	126
*Πέτρος Γ. 'Αγγελόπουλος, σελ. 616. — *Αλκης Γ. 'Αγ- γέλου, 616. — *Νίκος Γ. Βεζόπουλος, 175. — *Δανάη, 606.		Μικροί καλλιτέχναι (με εικόνες)	150
— *Τώνης 'Εμ. Δεσποτάκης, 188. — *Κωστανής Ν. Κακού- ρης, 175. — *Ελένη 'Αντ. Καρπάθκη, 606. — *Ηλίας Α. Κρίστης, 606. — *Λυσόχαρτο, 20. — *Μαρίνος Βέγλης, 188. — *Μικρούλα Τραλαλά, 606. — *Χρήστος Μουτσό- πουλος, 20. — *Νάρκισσος, 606. — *Ελλη Α. Νικολακή, 188. — *Παληά 'Αθήνα, 616. — *Φιφή Παπαζαφείρη, 20.		Μολυβένια (τά) στρατιωτάκια και η ιστορία τους	52
— *Δέλα Τσούκα,	175	ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΙ (οί) ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ: Διηγηματάκι για μι- κρά παιδιά, με 4 εικόνες, εις τα φύλλα 49-52.	
Εικόνες... γατιών εκ του φυσικού,	79	Μοναστήρι (τό) του 'Αγίου Μάρκου	233
Εικόνες παιδιών εκ του φυσικού, 7, 13, 49, 61, 156, 169, 183, 211, 246, 265, 295, 306, 325, 385, 415, 445, 486, 517, 534, 541, 553, 570,	594	ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ (ό): Ιστορικό μυθιστόρημα υπό Α. de GERIOLLES με 11 εικόνες εις τα φύλλα 42-51	
Εικόνες παιδιών και σκύλων εκ του φυσικού	91	Ναβουχοδονόσορ	447
Εικόνες σκυλιών εκ του φυσικού	469	Νέα (τά) του 1934	536
Εικονογραφημένον παιδικόν πνεύμα (με 3 εικόνες)	558	Νεράιδα (ή)	92
ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ (ό): Μυθιστόρημα, υπό MAURICE CHAM- PAGNE, με 23 εικόνες εις τα φύλλα 21-41		Ντροπή (ή)	507
*Εκδίκησης (ή)	76	Νύχτα	291
*Εκτακτοι διαγωνισμοί για το καλοκαίρι	442	Ξένες οδύνες	339
*Ένα μάθημα	16	Ξύπνημα (τό) της Ρηνιώς (δραματάκι)	293, 304
*Ένα μάθημα από ευγένεια (με 4 εικόνες)	319	*Όνειρα	303
*Ένα πειραχτήρι	26	*Όνειρο (τό) του Λεωνίδα	352
*Ένας έφευρετικός άνθρωπος (με 2 εικόνες)	438	*Όρεξη για δουλιά	100
*Ένα τέχνασμα	304	*Όρθογκάβλος (ό) (παραμύθι)	220, 232
*Ένα χαρούμενο παράθυρο (με εικόνες)	25	ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ:	
*Ένα ώραίο άστρο για τη Διάπλασι	525	Βατραχίο (τό) και το γαρύφαλλο σελ. 148. — Γουρουν- νάκι και μέλισσες, 8. — Έργασία και άργία, 224. — Παίδι (τό) και η γάτα, 243. — Πεταλούδα (ή), 170. — Ποντικιάκι (τό), 195. — Φαντασμένο (τό) μυρμηγκι, 351.	
*Ένιαύσιο (τό) θύμα	484, 496	— Χύτρα (ή) και η φωτιά,	327
*Ενώ το τζιτζίκι τραγουδεί	520	Παιδιά απ' όλο τον κόσμο (8 εικόνες) 336, 354, 368, 374, 404, 463, 510,	601
*Εξετάσεις της Σάσας	412	Παιδική πασχάλια (με εικόνες)	229
*Εφερα το κρέας! (με 6 εικόνες)	198	ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ σε κάθε φύλλο από το 1-52	
Ζηλιάρα (ή) (Μονόλογος)	183	Παλαβοδοδώρα	64
Ζιζάνια (τά) στο σπίτι	244	Παπαγάλος (ό)	473
*Ηλίας (ό)	245, 255	Παπās (ό του μικροχωριού	592
*Ηνίοχος (ό) των Δελφών	544	Παπούτσια (τά) του Χότζα	15
Θάλασσα	425	Παράλυτος (ό) ζητιάνος κάνει... φτερά (με 3 εικόνες)	450
Θάνατος (ό) της γιαγιάς	532	Πεινασμένο (τό) άραπάκι (με 3 εικόνες)	583
Θάνατος (ό) του έγγονου	315	ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ (ή) ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ: 'Αμερικανικό μυθι- στόρημα υπό EUDOXIE DEPUIS, με 29 εικόνες, εις τα φύλλα 1-52	
Θάνατος (ό) του ναύτη	75	Περίφημος (ό) λαγός (με 4 εικόνες)	102
*Ιστορία (ή) ενός μικρού σπουργίτη	472	Πέσε πηχτα να σε φάω (με 3 εικόνες)	259
Κάβουρας (ό) (παραμύθι)	80, 88	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ: σε κάθε φύλλο από 1-52.	
Καθρέπτης (ό)	18	Πορτραίτο (τό) με τα στοχαστικά μάτια	173
Καλός (ό) κουλουρτζής κι' η κακή πάπια (με 6 εικόνες)	342	Προβληματάκι	223
Καλός (ό) πελεκάνος (με 4 εικόνες)	499, 511	Πρωτοχρονιάτικη άνυπομονησία (με εικόνες)	54
Κατάνες (οί)	460	Πυρκαϊά (ή)	110
Κεφάλι (τό) κι' η ούρα του φιδιού	440	Πως άναψε η πίπα (με 4 εικόνες)	283
Κλεισμένα παράθυρα	471	Πως ο κ. Μάριος πίνει τους 'Ερωδιούς (με 7 εικόνες)	234
Κλέφτης (ό) που την έπαθε (με 4 εικόνες)	559	Ρεζέλιες (οί) των δύο άντιζήλων (με 2 εικόνες)	485
Κόσμος (ό) είναι τροχός	208	Ροδάκι, (παραμύθι)	340
ΚΟΥΖΙΝΑ (ή) ΤΗΣ ΚΥΡΑ - ΠΑΓΩΝΑΣ: Διηγηματάκι για μικρά παιδιά με 7 εικόνες εις τα φύλλα 45-48		Ροδόφυλλη	281
Κουκουβάγια (ή)	157, 544	Ροάκι (τό)	2
Κουπόνια (τά)	341	ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ σε κάθε φύλλο από το 1-52	
Κουτός (ό) ξυλοκόπος	399	Σ' ένα γιοφύρι	184
Κυνήγι (τό) της πεταλούδας (6 εικόνες)	186	Σκαντζόχορας και λαγός	437
Λαγός και γάιδαρος (παραμύθι)	385	Σκαντζόχορος και φίδι	175
Λεωνίδας (ό)	148	Σκαχίστρο (τό) (με 6 εικόνες)	427
Ληστής (ό)	149	Σκουλήκι (τό) και τα παπάνια (με 5 εικόνες)	330
ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ (ό): Μυθιστορηματάκι για μικρά παιδιά, με 50 εικόνες, εις τα φύλλα 1-38		Σοφές (οί) άπαντήσεις (Ρωσικό παραμύθι)	353
Μαγεμένη (ή) πηχτα	61	Σπίτι (τό) του λατόμου	172
Μαγικές εικόνες	32, 176, 236, 258, 308, 426, 440, 462	Σταμάτης (ό)	533
ΜΑΓΟΣ (ό) ΤΩΝ ΦΙΛΙΩΝ: Μυθιστόρημα υπό LEON LABRY με 31 εικόνες εις τα φύλλα 1-19		Στερόν (τό) όνειρο του δένδρου (με 4 εικόνες)	103, 115
Μαίμου (ή) τα χαρτιά κι' η κόλλα (με 6 εικόνες)	389	Στήν άδερφή μου 'Αλεξάνδρα	545
ΜΑΝΤΑΠΟΛΑΜΗΣ (ό): Διηγηματάκι για μικρά παιδιά με 12 εικόνες εις τα φύλλα 39-44		Στήν κοινωνική πολυθρόνα (με 6 εικόνες)	377
Ματίνα (ή) φιλοξενομένη	517	Στόν κήπο	576
Μαυρομαντηλαύ (ή) *	388, 400	Συνθήκη σκύλου και γάτας (μύθος)	378
Με το κάπνισμα	601, 616	Συριός (ό)	135
Μή με λησμονεί	28	Σωτηρία ως εκ θαύματος (με 3 εικόνες)	474
		Ταξιδευόντας	423
		Τελευταία (τά) φύλλα	256
		Τίποτε δεν μένει κρυφό	424, 436

Τραγοῦδι (τὸ) τῆς αἰσιοδοξίας	Σελ.	Φρειδερίκος (ὁ) καὶ ἡ Κατερίνα (παραμῦθι)	Σελ.
Τρεῖς (οἱ) τυφλοὶ	483	Χαρὲς καὶ παιχνίδια	508
Τρίτο (τὸ) καὶ καλύτερο (παραμῦθι)	292	Χελώνα	16
Τύπος (ὁ) κι' ἡ οὐσία	257, 269, 280	ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ΄:	394
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ (τὸ) ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ συνιστᾷ τὴν «Διά- πλασιν» ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα εἰς ὅλα τὰ Σχο- λεῖα τοῦ Κράτους	445	Ἀγγλικὴ (ἡ) κουμπούρα, σελ. 569.— Γιατί δὲν τὸ δη- μοσίευσ, 93.— Ὁ, τι εἶχε κάνει κι' ὁ πατέρας το, 605. — Ὁραία, λαμπρά, ὠραία . . .	138
Φαλιμέντο	22	Χριστουγεννιάτικες ἀναμνήσεις	44
Φαντασία (ἡ)	325	Χριστοῦγεννα στ' ἀστέρια (μὲ εἰκόνα)	37
Φάντασμα (τὸ) (κωμωδία)	171	Χριστοῦγεννα (τὰ) τῆς Μαριγούλας	41
Φιλενάδα (ἡ) μου Τασία	364, 377	Χρυσή (ἡ) χήνα (παραμῦθι)	365
Φορέματα (τὰ) τῶν παιδιῶν ἄλλοτε καὶ τώρα (μὲ 6 εἰκόνες)	556, 569	Χωριάτης (ὁ) καὶ τ' ἄλογό του	159
	535	Ψαράς (ὁ) κι' ὁ σκύλος του (μὲ 3 εἰκόνες)	546

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀρκούδα κι' ἄλεπού	Σελ.	Λύκος καὶ τσοπάνης	Σελ.	Πυρκαϊά	Σελ.
Ἀρρωστες (οἱ)	99	Μᾶης	75	Σονέττο	488
Βράδυ	363	Μάτια (τὰ)	303	Σοφοὶ (οἱ) μύλοι	449
Γλυκειὰ γιαγιάκα	254	Ὁρφανὰ	5	Στὸ γύρισμα τοῦ χρόνου	498
Δειλινὸ	224	Ὅταν πέθανε ἡ φτωχοῦλα	63	Στὸν ἐρημικὸ μου δρόμο	564
Δεντράκι	111, 351	Πάλι τὸ φθινόπωρο	159	Τελευταία (τὰ) λουλούδια	438
Δρόμοι	195	Πάντα	584	Τετράστιχα	531
Δυὸ σύντροφοι	591	Πάνω ἀπὸ τὴ γῆ	608	Τοῦ μαγαζιοῦ	128
Ἐπαρχιακὸ θέατρο	93	Παπποῦς (ὁ)	246	Τῶν Χριστουγέννων	557
Ἐπίγραμμα στὴν 25ῃ Μαρτίου	459	Παράπονο τυφλοῦ	279	Φθινοπωρινὰ	39
Ἐπιθυμία	193	Πίστη (ἡ)	14	Φθινοπωρινὸ	74
Κόρες (οἱ) τοῦ θεοῦ μου	533	Πουλὰκι τοῦ χειμῶνα	339	Χαρά	588
Λύκος καὶ τσοπάνηδες	375	Πρωτομαγιά	603	Χαρά (ἡ)	51
	99	Πρῶτο (τὸ) σκαλι	267		548
			520		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 400 εἰκόνες καὶ κοσμήματα

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξα-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἑξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40δς

Ἀθῆναι 3 Δεκεμβρίου 1932

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 1

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ὁ μικρὸς Σατανᾶς

Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτὰ τὸ πρωῒ. Ὅλοι οἱ δρόμοι τοῦ Γρήνμπορου, μίᾳς μικρῆς πόλεως τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐπαιρναν τὸ πρωῒνὸ λουτρό τους καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Γουῶρρεν-Στρήτ φαίνονταν σάν νὰ φρόντιζαν μὲ ἰδιαίτερη ἐπιμέλεια γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ δικοῦ τους δρόμου. Ἀπὸ τὴ μιά ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τῆς μακριᾶς λεωφόρου ποὺ τὴ σκίαζε μιά πυκνὴ δενδροστοιχία ἀπὸ ἱτιές, ἄνδρες, γυναῖκες, ἀγρία καὶ κορίτσια, ἀνασκουμπωμένοι ὅλοι, ἐπλεναν, σφουγγαρίζαν καὶ βούρτσιζαν τὰ κατώφλια τους καὶ τὰ πεζοδρόμιά τους.

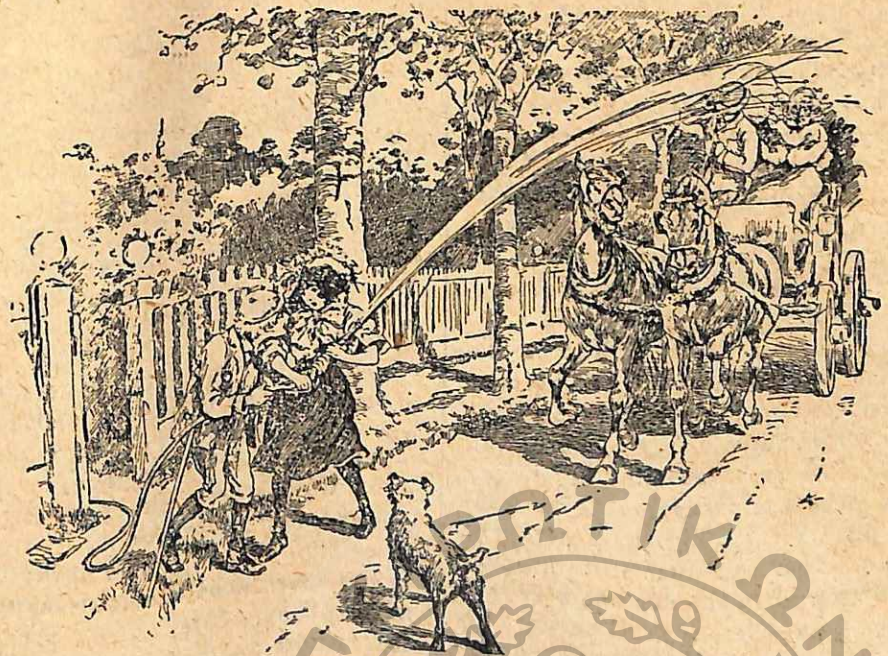
Ὁ ἴδιος ὁ ἥλιος, ἓνας λαμπρὸς ἀνοιξιᾶτικος ἥλιος, ἔμοιαζε σὰ νὰ θελε νὰ τοὺς βοηθήσῃ στὴ δουλειά τους. Γιατὶ οἱ ἀκτίνες του περνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δέντρων κι' ἐπεφταν ὁλόχρυσες ἐπάνω στὶς λευκὰς πλάκες, σὰ νὰ ἔλεγαν :

— Πλένετε, πλένετε! Καθαρίζετε τὰ σκαλοπάτια. Σφουγγαρίζετε τὰ πεζοδρόμια. Ἐγὼ εἰμι ἐδῶ γιὰ νὰ τὰ στεγνώσω.

Μπροστὰ στὸν ἀριθμὸ 27, στεκόταν ἓνα κοριτσάκι, ποὺ ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ τὸ τιλοφοροῦσε μὲ τὰ κολακευτικώτατα ἐπίθετα : ἀρχιτεμπέλα, βλαχόμετρο, διεστραμμένη, μὰ ποὺ συνηθέστερα τὸ φώναζε : «Σατανᾶ». Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ εἶναι ἡ ἡρωίδα τῆς ἱστορίας μας.

Ἡ Μπέττυ Μάκ-Γκουῆρ ἦταν μιά μικρούλα ἔντεκα ὡς δώδεκα χρόνων. Τὸ ἀδύνατο καὶ χλωμὸ προσωπάκι τῆς ἦταν γεμάτο φακίδες καὶ ἡ μύτη τῆς δὲν ἦταν οὔτε ἑλληνική, οὔτε ρωμαϊκή, ἀλλὰ μᾶλλον σηκωμένη πρὸς τὰ ἐπάνω, κι' ἔδινε ἓνα ὕψος

πονηρὸ καὶ ἔξυπνο στὴν κάτοχό τῆς. Τὰ μάτια τῆς μενεξελία βαθιά, καὶ τὰ κατάρμαυρα σγουρὰ μαλλιά τῆς, μαζί μὲ τὰ ἄλλα τῆς χαρακτηριστικά, ἔδειχναν φανερά τὴν ἱρλανδικὴ καταγωγή τῆς ἡρωίδας μας. Γιατὶ ἡ Μπέττυ πραγματικά εἶχε ἱρλανδικὸ αἷμα

«Ἐνας κρουνὸς νεροῦ τοὺς κατάρβεξε»

στὶς φλέβες τῆς, παρ' ὅλο ποὺ εἶχε γεννηθεῖ στὴν Ἀμερικὴ, ὅπου ἀπὸ μωρὸ παιδί δὲν εἶχε γνωρίσει οὔτε σπίτι οὔτε οἰκογένεια.

Ἡ δυστυχισμένη ἡ Μπέττυ! Εἶχε ἀναστηθεῖ σ' ἓνα ὄρφανοτροφεῖο, καὶ μόλις ἔφθασε σὲ ἡλικία ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ἐργασθῇ, τὴν ἔβαλαν ὑπηρετρίουλα στὴν «οἰκογενειακὴ» πανσιόνα τῆς κυρίας Τοῦκερ. Ἐκεῖ ἡ Μπέττυ, παρὰ τὴν τρυφερὴ τῆς ἡλικία, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κάνῃ τίς πιὸ βαρεῖες καὶ ἐπίπονες δουλειές. Μιά φο-

τὴν εὐκαιρία νὰ δοκιμάσῃ τὴ χάρη τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀρετῆς, τῆς καλοσύνης.

Μὰ ἡ μίς Κρίστομπελ δὲν εἶχε καθήσει παρὰ λίγο διάστημα στὴν πανσιόνα Τοῦκερ. Τὸ πέρασμά τῆς ἦταν γιὰ τὴ Μπέττυ ἓνα λαμπρὸ καὶ ἐφήμερο ὄνειρο, ἐνῶ ἡ ζωὴ τῆς κοντὰ στὴ γριά κυρία τῆς ἦταν ἡ πιὸ σκληρὴ πραγματικότητα.

Αὐτὸ ποὺ ἔκανε δυστυχισμένη τὴν Μπέττυ δὲν ἦταν ἡ ὑπερβολικὴ δουλειὰ ποὺ τὴ φόρτωναν. Αὐτὴν μπο-

ρούσε να την υπομείνη, γιατί είχε θάρρος και άντοχη. Αυτό που την απέλπριζε, που την έκανε έξω φρενών, ήταν η άδικία. "Όσο ζήλο κι αν έβαζε για να τελειώσει τη δουλειά της, δεν μπορούσε να πείσει την αδιάλλακτη κυρία της για την καλή της διάθεση. Κι όμως η Μπέττυ ήταν ένα τίμιο κι ευτυχείδιο κορίτσι και δεν της άξιζε κανέναν από τα επίθετα με τα οποία τη στόλιζε η κυρία Τούκερ. Απεναντίας προσπαθούσε με την καρδιά της να κάνει όσο πιο καλότερα μπορούσε, τι της έλεγαν, μόνο που δεν ήξερε πάντα με τι τρόπο έπρεπε να το κάνει, και όπως έλεγε η κυρία Τούκερ, έκανε πάντα το ανάποδο απ' το σωστό.

Μα ποιος άνθρωπος είναι τέλειος; Η Μπέττυ δεν ήταν ούτε καλότερη ούτε χειρότερη από οποιοδήποτε κορίτσι της ηλικίας της. Το κυριώτερό της ελάττωμα ήταν ότι της άρεσαν εξαιρετικά τα λουλούδια και τα χτυπητά χρώματα, και τη συμπάθειά της αυτήν την έδειχνε συχνά με τον πιο έξωφρενικό και γελοίο τρόπο που μπορεί κανείς να φαντασθεί.

Το πρωτό εκείνο παρούσιαζε ένα αρκετά κωμικό θέαμα:

Φορούσε μια ανοικτόχρωμη μπλούζα που είχε γνωρίσει καλύτερες ημέρες, και μια παλιά μαύρη φούστα που την είχε κοντύνει για να της έρχεται. Στη μέση της είχε καρφώσει ένα μπουκέτο ψεύτικες μαργαρίτες, που μια από τις οικότροφους της κυρίας Τούκερ το προσώριζε για το κάρπο των σκουπιδιών κι είχε την τύχη να ανακαλυφθεί από τη Μπέττυ. Το παλιό της ψάθινο καπέλλο, δρότελα ξεθωριασμένο και περματωμένο, ήταν στολισμένο με μια γιορτανά από λουλούδια του αγρού που ξεχειλίζουν ένα γύρω και πλέκονταν με τα μαύρα μαλλιά της. Την τρυλέττα της συμπλήρωνε μια πελώρια λουρίδα από τσίτι κόκκινο, που της είχε χαρίσει η μαγείρισσα ή Βιργινία. Τη λουρίδα αυτήν η Μπέττυ τη φορούσε για σάρπα και την είχε δέσει σε φιδίκο κάτω από το σαγόνι της.

Η αγάπη της Μπέττυ για τα χτυπητά χρώματα της είχε καταντήσει σχεδόν πάθος. Η κυρία Τούκερ, ακριβώς επειδή είχε αντιληφθεί αυτή την αδυναμία της, δεν φορούσε στη μικρούλα πράκ μονάχα σκούρα φορέματα, και το παιδί φιλαχόταν να εμφανισθεί μέσα στο σπίτι με τα παραδάλα κουρέλια που ξετρώπανε απ' έδω κι απ' εκεί. Έπρεπε να διαλέγει με μεγάλη προσοχή την κατάλληλη ευκαιρία για να κάνει την επί-

δειξή της έξω στο δρόμο, μακριά από τα μάτια της κυρίας. Η κόκκινη τσίτινη λουρίδα ήταν ένα από τα πιο αγαπημένα της στολίσια, και γι' αυτό το δχι μόνο της άρεσε να τη φορή συχνά, αλλά τη φύλαγε με ιδιαίτερη προσοχή και φρόντιζε πάντα να την κρατή σε καλή κατάσταση.

"Αλλοτε τό ύψισμα αυτό βρισκόταν μαζί με άλλα κουρέλια στο μπαούλο της Βιργινίας της μαγείρισσας. Μα κάποια φορά που έτυχε να το ιδεί, η Μπέττυ έδειξε τέτοιον άσυγκράτητο θαυμασμό και στα μάτια της ζωγραφίστηκε τόσο καθκρά ή επιθυμία να το αποκτήσει, που η πονόφυχη μαγείρισσα της το χάρισε. Απ' εκείνη την ημέρα η τσίτινη λουρίδα είχε χρησιμοποιηθεί για σάρπα, για ζώνη, για κορδέλλα του καπέλλου, πάντοτε όμως ήταν δεμένη με τέτοιον τρόπο, ώστε να μπορεί να βγαίνει εύκολα μόλις ακουγόταν ή φωνή της κυρίας Τούκερ.

Για την ώρα λοιπόν στόλιζε το λαμό της Μπέττυ σε σάρπα της μόδας και το κορίτσίκι φανταζόταν ότι της πήγαινε θαμμάσια. Η εντύπωση της αυτή ζωγραφιζόταν καθκρά στο πρόσωπό της, ενώ το μεγαλύτερο της χερσάκι έσφιγγε με δύναμη την άκρη ενός μαύρου λαστιχένιου σωλήνα του ποτίσματος που σερνόταν από πίσω της σε φίδι. Η Μπέττυ κατάβρεχε το δρόμο και το πεζοδρόμιο και πρέπει να το δολογώσσουμε πως δεν το έκανε καθόλου άδελφικά. Εκείνη τη στιγμή πέρασε ο Πέτρος ο επιτάχτης του δρόμου.

— "Ε, Μπέττυ, φώναζε, τί κάνεις αυτό;

— Πιστεύω πως το βλέπετε και μόνος σας, είπε η Μπέττυ Κάθουμαι στο σκρόνι μου και παίζω πιάνο.

Ο Πέτρος έδωλε τα γέλια.

— Μήπως έχεις τίποτα για μένα;

— Όχι, δεν βρήκα στο δρόμο ούτε μεταξωτή κορδέλλα, ούτε καμιά πέτσινη ζώνη, ούτε κανένα φιδίκο, ούτε τίποτα που να μπορεί να στολισθεί με «κυρία» σαν και σένα.

— Κρίμα, καίμενε Πέτρο, κρίμα! Μα φάνε ωστόσο, με βραδέσια. Εκείνη η άγκράφα που μου έφερε τις προάλλες ήταν πολύ ωραία και μου έκανε μεγάλη ευχαρίστηση.

Η άγκράφα αυτή, μ' έλο που ήταν μαυρισμένη, πατημένη κι είχε χάσει τα μ' από τα ψεύτικα πετράδια που τη στόλιζαν, είχε γίνει δεκιά από τη Μπέττυ μ' ακράτητο ένθουσιασμό και αποτελούσε τώρα ένα από τα καμάρια του θησαυρού της.

— Ψάχνε, καλέ μου Πέτρε, φάνε, εξοκολούθησε, θα ήθελα τόσο πολύ να μουδρισκες ένα κόκκινο φτερό, μακρύ, πολύ μακρύ, για να βάλω στο καπέλλο μου. Το άλλο που είχα μου το πέταξε στη φωτιά ή «καλή μου φίλη», ή κυρία Τούκερ.

— Τη γριά στ' γγάλα! Έκανε ο Πέτρος. Έννοια σου και θα ψάξω να σου βρω ένα άλλο, μείνε ήσυχη.

Ο Πέτρος απομακρύνθηκε σφουρίζοντας κι η Μπέττυ ξανάρχισε ευσυνείδητα τη δουλειά της, όταν παρουσιάστηκε από μακριά ο Τζάκ ο κουτσός, ο μικρός εφημεριδοπώλης.

— "Ε, Σατανά! φώναζε από μακριά, — γιατί αφού ή κ. Τροσκέρ τη φώναζε έτσι συχνά, αυτή η λέξη είχε γίνει πια το παρατσούκλι της.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ERNST LAUSCH

ΤΟ ΡΥΑΚΙ

Βαθιά, μέσ' στη γή, βρισκόταν η μικρή σταλαματιά του νερού. Και μια που έκανε τόσο σκοτάδι μέσ' στη γή κι η μικρή σταλαματιά ήταν τόσο πολύ μονάχη και δεν έννοιωθε καμιά ευχαρίστηση να κάθεται εκεί, τράβηξε ανάμεσα στο χώμα πάρα πέρα. Κι εκεί που πήγαινε βρήκε μια άλλη μικρή σταλαματιά κι ύστερα άλλη μια κι άλλη μια κατόπι και πάντα συντύχαινε στο δρόμο της έλο και περισσότερες σταλαματιές κι έλες πηγαίνανε μαζί της. Κι όταν πια έγιναν ένα σωρό σταλαματιές, απόχτησαν τέτοια δύναμη, που είπαν: — Θέλουμε ν' ανοίξουμε μια τρύπα στη γή και να κοιτάξουμε έξω, για να ιδούμε τον ήλιο.

Και δεν άργησαν να κάμουν μια τρύπα στη γή και κοιτάξαν έξω κι έδλεπαν τον ήλιο και τον ουρανό. "Ω! πόση όμορφιά είχαν όλα! Μα δε μπορούσαν να μείνουν ήσυχες κι έλο θορυβούσαν, κι έλο μουρμούριζαν γεμάτες χαρά. Κι έτυχε ν' αρθούν κι άλλες σταλαματιές από πίσω τους κι ύστερα άλλες κι άλλες κατόπι, γιατί άκουσαν τη χαρά τους κι ήθελαν να ιδούν κι αυτές τον ουρανό.

— Μπά! να μια πεντακάθαρη πηγή, φώναξαν τα ζωηρά παιδιά, που έτυχε κείνη τη στιγμή να βρίσκονται κει. Και μάζευαν το νερό στις χουφτίτσες τους κι έπιναν από τουτό, μα εκείνο δεν σωνόταν ποτέ: έτρεχε έλοένα περισσότερο μέσ' απ' την τρύπα στη γή.

Κι ήρθε μια στιγμή, που δεν χωρούσαν πια στη πηγή κι οι πρώτες

Ο ΔΙΣΚΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Ο Πετράκης είναι πολύ έξυπνο αγοράκι, παίρνει εύκολα τα γράμματα κι η δασκάλα του τον επαινεί.

Η αδερφή του η Παυλίνα είναι τεμπελούλα, χαζή κι έλο γελάει. Μια μέρα, ο νουνός του Πετράκη του έφερε ένα κουτί τσοκολάτες.

— Μπορείς να τρώς δυο πλακίτσες την ημέρα, του είπε η μαμιά του. "Όχι περισσότερες, γιατί θα στομαχιάσης. Άκους;

Ο Πετράκης δεν είπε ούτε ναι ούτε όχι. Άλλα την άλλη μέρα, όταν γύρισε απ' το σχολείο, ήταν άσπρος σαν το πανί. Δεν μπορούσε να σταθί απ' τους πόνους που είχε στο στομάχι. Τον έβαλαν άμέσως στο κρεβάτι και φώναξαν το γιατό.

— Μα τί έφαγε αυτό το παιδί; είπε ο γιατρός, καθώς πασπάτευε την κοιλιά του που ήταν φουσκωμένη σαν άσκι.

— Δυο πλακίτσες τσοκολάτα μπορούσε να τον βλάψουν τόσο; είπε η μητέρα.

— Δυο πλακίτσες; Άστειεύεστε, κυρία μου!

— Όχι, γιατό... Πετράκη, που είναι το κουτί με τις τσοκολάτες;

Ο άρρωστος χαμήλωσε τα μάτια χωρίς μιλιά.

— Δεν άπαντίζ;

— Τις έφαγα όλες!..

Άχ, πώς πονώ! Θα πεθάνω!..

— Άχ, κάμετέ τον καλά τον αδερφούλη μου! είπε κλαίγοντας η Παυλίνα. Δέ θέλω να μείνω μονάχη μου.

— Μη φοβάσαι, μικρούλα μου, είπε ο γιατρός. Θα γίνη καλά, άμα πάρη αυτό το γιατρικό.

Και διόρισε ρετσινόλαδο. (Πφ! τί άσχημο!..)

Το πρωτό έγινε σκηνή. Με κανένα τρόπο δεν ήθελε ο μικρός άρρωστος να πάρη το γιατρικό του κι έλο είχαν μαζευτεί για να τον καταφέρουν.

— Δεν μπορώ, φώναζε, δεν μπορώ! Είναι άηδία!

Η μαμιά τον παρακαλούσε ή τον φοβόριζε πως θα πεθάνη. Η Παυλίνα έκλαιγε. Επιτέλους ο μπαμπάς έχασε την υπομονή, τον έπιασε σφιχτά από τη μύτη, τον έκαμ' έτσι νανοίξη το στόμα του για να μη σιάση, και τούχυσε μέσα το γιατρικό με τη βία. "Υστερ' απ' αυτό, ο Πετράκης έκλαιγε μια ώρα.

— Τιμωρήθηκες περισσότερο κι απ' όσο σου άξιζε! του έλεγε η Παυλίνα που τον λυπόταν.

— Γι' αυτό δεν θα το ξανακάνω πια ποτέ! αποκρίθηκε ο Πετράκης. "Άμα μου ξαναφέρει ο νουνός μου τσοκολάτες, θα σου τις δώσω να τις φάς έσύ.

— Για ναρρωστήσω έγώ; τρώαζε η Παυλίνα. Εύχαριστώ πολύ!

— Μα όχι όλες! Θα σου δώσω τις μισές κι έτσι δεν θάρρωστήση κανένας μας.

Του Πετράκη δεν του άρεσουν καθόλου οι μπάμιες. Είναι το χειρότερό του φαί. Όταν έχουν στο τραπέζι, ξυνίζει τα μούτρα του και μουρμουρίζει: «Πολλές μου βάλατε. Δέ μπορώ να τις φάω όλες...». Κι ή φασαρία τελειώνει πάντα με κλάματα και με τιμωρία: «—Τότε λοιπόν δέ θα φάς ούτε φρούτο!»

σταλαματιές έτρεχαν πάρα πέρα και πάρα πέρα, κι άλλες πήγαιναν από πίσω τους. Απλώνονταν σε φίδι ανάμεσα στο γρασίδι και κυλούσαν πλατί-πλατί στα γαλάζια και στα κίτρινα, στα κόκκινα και στ' άσπρα λουλουδάκια, που έλεγαν άναμεταξύ τους:

— Άχ! τί όμορφα που είναι! τί όμορφα! Έρχεται το ρυάκι! Μείνε δώ, αγαπημένο ρυάκι, έλα να παίξεις μαζί με μ'ας!

— Όχι, όχι! άπαντούσε το ρυάκι, πρέπει να πάω μακρύτερα!

Κι όταν βρέθηκε καμπόσο παρακάτω, έβρισκε ένα άλλο ρυάκι, που έτρεχε δίπλα του και που φώναζε:

— Καλημέρα, αδερφέ μου, πάρε με μαζί σου!

— Μάλιστα, έλα μαζί μας, του άποκρινόταν το πρώτο ρυάκι.

Και πήγαιναν έτσι μαζί μακρύτερα και πάντα μακρύτερα κι όσο έβρισκε κι άλλα πολλά ρυάκια στο δρόμο του, τάπαιρνε κι εκείνα μαζί του το πρώτο ρυάκι. Κι έλο γινόταν μεγαλύτερο, πλατύτερο και δυ νατώτερο, τόσο που έδλεπε ο κόσμος κι έλεγε:

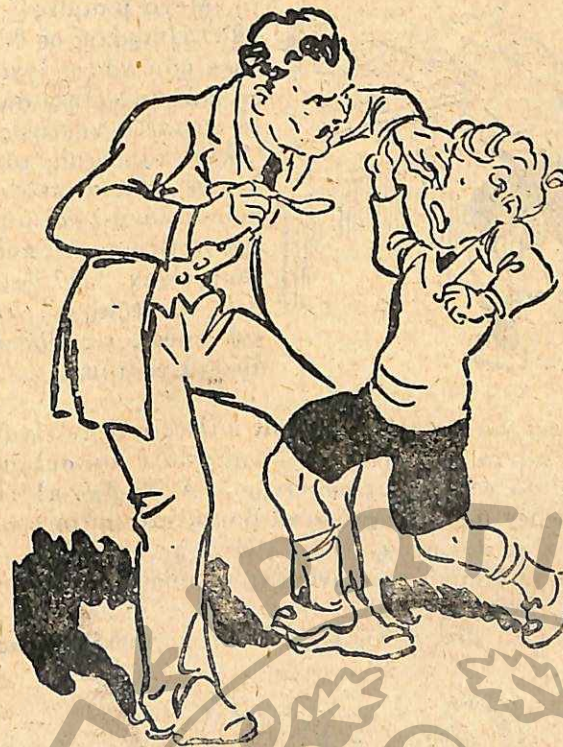
— Κοίτα, το ρυάκι έγινε πια μεγάλο ποτάμι.

Που ο καιρός, που το ρυάκι ήταν άκόμα πολύ μικρό και πηδούσαν τα παιδιά πάνωθ' του τώρα, που έγινε μεγάλο ποτάμι, έχτιζαν οι άνθρωποι γεφύρια στη ράχη του και περνούσαν, έλοένα περνούσαν απ' τη μια στην άλλη μεριά.

Μύλοι στεκόνταν στην άκροποταμιά και το ποτάμι γύριζε τις ρόδες τους, κι αν τύχαινε νάχη κανείς κανένα φορτίο να κουβαλήση, το φόρτωνε πάνω σ' ένα μεγάλο καρβί, που περνούσε το ποτάμι καμαρωτό. Τότε έπαιρνε το ποτάμι πάνω στη ράχη του το καρβί και τόφερνε μαζί του πάρα πέρα και πάρα πέρα, έσαμε την πόλη με τα μεγάλα στίτια και τους ψηλούς πύργους ή έσαμε την άπέραντη θάλασσα. Κι εκεί, μέσ' στη θάλασσα, έρχονταν όλα τα ποτάμια μαζί κι έμεναν και περίμεναν την ώρα και τη στιγμή που θα τάπερνε ο Θεός μαζί του ψηλά στον ουρανό και θα τάφηνε να γίνουν σύννεφα. Κι όταν πάνω στη γή φλέγει ή ζέστη τα πάντα και τα φυτά γέρνουν βραχνισμένα από άμετρη δίψα, στέλνει ο Θεός χιλιάδες και χιλιάδες σταλαματιές με τη βροχή. Κι οι σταλαματιές ποτίζουν και δροσίζουν κάθε λουλουδάκι, κάθε φυτό, και ξαναμπάνουν μέσ' στη γή, στην πρώτη τους θέση

(Μετάφραση)

Ι. Μ. Π.

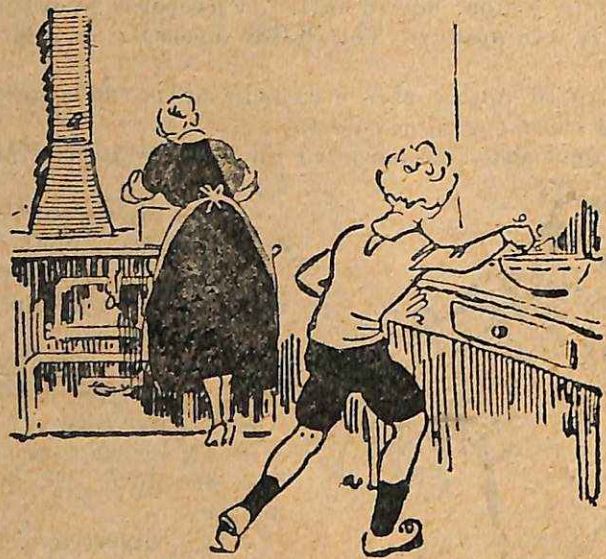

Μα ο Πετρόκης είναι και πονηρός. Τις προάλλες παρατήρησε πώς έστειλαν πίσω στην κουζίνα τη σουπιέρα, γιατί βοήκων μέσα στη σούπα μια τριχα. Μια μέρα λοιπόν που είχαν πάλι μπάμιες, μάζεψε απ' την τουαλέτα δσες τριχες μπόρεσε να βoή σε χτένια και σε βούρτσες, τις έκαμε κουβάρια, πήγε στην κουζίνα και τις έριξε κρυφά στην άπλάδα όπου ή Μαργαρώ μόλις είχε κενώσει τις μπάμιες.

Το τέχνασμα πέτυχε, ή άπλάδα όπως ήταν γύρισε πίσω στην κουζίνα, κι' ο Πετρόκης γλύτωσε από το φαί που συχαινόταν. Σε λίγες ήμέρες, πάλι τα ίδια.

Μ' αυτή τη φορά ή μαμμά υποψιάστηκε, κρύφτηκε στην κουζίνα κι' έπιασε τον Πετρόκη τη στιγμή που ετοιμαζόταν να ρίξει τριχες στις μπάμιες.

— Α, κακόπαιδο! φώναξε. Τώρα να ιδής! Έπειδή δε σου άρέσουν

σένα οι μπάμιες, τις στερείς κι' από τους άλλους; Λοιπόν, σήμερα δε θα φας παρά μπάμιες! Ούτε κρέας, ούτε τυρί, ούτε φρούτο. Μόνο μπάμιες!

Ο Πετρόκης δε θέλησε ούτε να τις άγγιξη και σηκώθηκε απ' το τραπέζι νηστικός. Άλλα τάνογεμα τον έπιασε τέτοια πείνα, που θέλοντας και μή, έφαγε τις μπάμιες που του είχαν φυλάξει. Και τί περίεργο! άν και κρύες, τις βρήκε άρκετά νόστιμες.

Ο Πετρόκης τρελλαινεται για τα κάστανα και μάλιστα όταν είναι καμωμένα πουρές. Γρινιάζει πάντα πώς δεν του δίνουν πολν και συλλογιέται κανέν' άλλο τέχνασμα για να τρώη περισσότερο. Α, το βρήκε! Η Παυλίνα είναι σιχασιέρα και δεν άφίνει κανένα να βουτά στο πιάτο της.

— Ο πουρές μου καίει, είπε μια μέρα.

— Α, μπά! κάνει ευθύς ο Πετρόκης, χώνοντας το πηρούνι του στο πιάτο της αδελφής του. Έγώ τον τρώω, νά!

Η Παυλίνα δεν θέλει πιά τον πουρέ της. Κι' ο λυχουδάκης μας της τον τρώει όλον.

Η μαμμά το είδε αυτό και την άλλη μέρα άλλαξε τη θέση του Πετρόκη στο τραπέζι. Η καρέκλα του τώρα είναι ανάμεσα στον μπαμπά και στην μαμμά. Ο κατεργαράκος κλαίει: «Θέλω νάμαι κοντά στην άδερφούλα μου!» — «Σιωπή!» φωνάζει ο μπαμπάς, και του τραβάει ταυτί. Ο Πετρόκης σιωπάει. Την έπαθε.

Άφου σηκώθηκαν απ' το τραπέζι, τα παιδιά κάθησαν σ' έναν καναπέ και κουβέντιαζαν σάν τους μεγάλους.

— Περίεργο πράγμα, λέει ο Πετρόκης της αδελφής του, πώς οι μεγάλοι ξέρουν ό,τι κάνουμε, ό,τι έχουμε στο νου μας. Τίποτα δε μπορείς να τους κρύψης.

— Μυρίζουν τα δαχτυλάκια τους, απαντά ή Παυλίνα.

Μα ο Πετρόκης δεν το πιστεύει.

— Κάτι άλλο θα είναι.

— Ρωτούμε τη δασκάλα μας; προτείνει ή Παυλίνα.

— Δε θα μάς το πη. Πρέπει να σκεφθώ και να το βρω μόνος μου!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΛΕΚΑΚΗΣ ΚΙ' ΟΙ ΓΑΖΙΕΣ

Τα χείλια του Άλεκάκη, οι μαγούλες του, ή άκρη της στρογγυλής του μυτίτσας, είναι πασαλειμένα με καφέδες. Πώς έγινε αυτό; Μα νά. Η μητέρα του, έλειπε σε μπουγάδα από το πρωί και τον άφησε σπιτί με την άδελφή του, που δεν είναι και πάρα πολν μεγαλύτερή του. Δηλαδή έχει κι' εκείνη περίπου «τά μουλά του», όπως πολν σωστά τους λέει ή μάνα τους πολλές φορές. Λοιπόν τί έγινε; Ο Άλεκάκης πεινούσε κι' έκλαιγε. Κι' ή Μαρίτσα, — ή άδελφούλα του, — είπε να του κάνει καφέ, να του δώσει και φετούλες ψωμί, να τις βουτάη και να φάη, «για να μη τον άκούη να σκούζη όλη την ώρα».

— Έλα, πάψε τώρα!

Άλλα ο Άλεκάκης, μόνο άμα είδε να του σερβίρη σε μια τσανάκα ιδν καφέ, έπαψε.

— Νά, στέν εκανα μπόλικο μπόλικο! Είσαι ευχαριστημένος;

Ο Άλεκάκης άνοίγει στρογγυλά-στρογγυλά τα μάτια του, μαζεύει τα χείλια του, και στα μάγουλά του σχηματίζει λακκάκια το χαμόγελο ενός παιδιού, που έχει πιά εκείνο που θέλει:

— Αμέ!...

Και παίρνει τον κεσε στο χέρι με προσοχή. Βουτάει τις φέτες, που του κόβει ή Μαρίτσα, τρώει, πασαλείφεται κι' ή ψυχή του ευφραίνεται:

— Αααάχ!...

— Σ' άρέσει, έ;

Αν του άρέσει, λέει, ο καφές; Μ' άν δεν του άρεσε, τώρα που έμειναν στέν πάτο τα κατακάθια μονάχα, δε θάχωνε τη μουρίτσα μέσα στον κεσε, σάν άρκουδίτσα που χώνει το μουσούδι της σε καμιά κυφέλη. Γρήγορα όμως τραβά τη γλωσσίτσα του στραβομουτσουινίζοντας.

— Είναι πριχό! Βάλε μου, Μαρίτσα μου, λίγη ζάχαρη ακόμα!

Η Μαρίτσα χάνει για μια στιγμή την υπομονή:

— Ούφ! μελάς μουγινες! Νά, να ήσυχάσης.

Και του άδειάζει τη ζάχαρη με τη σακκούλα:

— Φτάνει τώρα;

Ο Άλεκάκης μόνο που δεν πετάει απ' τη χαρά του. Βλέπει ζάχαρη και τα μάτια του λάμπουν, σάν νάνι καθαρεψτίζον χρυσόσκονη:

— Κι' άλλη... κι' άλλη...

— Έλα... δεν κάνει περισσότερη.

Θά σου κάνη κακό! Θά κάνη στην κοιλιά σου σκουλήκια!

— *

Τώρα ο Άλεκάκης θέλει «χαζιές».

Γι' αυτό ξεπόρτισε και τββαλε για τάντικρυνδ σπιτί. Τι είναι αυτό το «χαζιές», βέβαια δεν ξέρουν οι άλλοι. Έξρει όμως ή Άννα του αντικρυνο σπιτιού, που σκυμένη στο περιβολάκι της σγαρλίζει το χώμα και το καθαρίζει, για να φυτέψη σπόρους από γαρύφαλλα. Κι' ή Άννα, μόλις κάνει τώρα έτσι το κεφάλι της προς την είσοδο, τον βλέπει να τρέχη κοντά της ξιπόλυτος και ξαφνιάζεται:

— Μπά; Έδω είσαι πάλι;

Και καθώς βλέπει τα μουτρα του, την πιάνουν τὰ γέλια:

— Ποιός σε πασάλειψε έτσι, καλέ;

Μα ο Άλεκάκης είναι πολν πιό σοβαρός.

— Κόψε μου χαζιές...

— Χαζιές;... Α, νά, ξέρω: θες να σου κόψω γαζιές που μοσχοβολούν. Έ;

— Κόψε μου, σου λέω.

Αυτός δεν ξέρει αν μοσχοβολούν ή όχι. Του άρέσουν να τις βλέπη κι' έπειδή του άρέσουν να τις βλέπη, τις θέλει και δικές του, να τις κρατά στα χέρια του σφιχτά-σφιχτά, έτοιμος να τις υπεραπίση με νύχια και με δόντια, αν κανείς επιχειρήση να του τις πάρη. Η Άννα σηκώνεται, λυγίζει ένα κλαδί της γαζίας, με προσοχή μη την άγκυλώσουν τάνκάθια της, και του κόβει μιά. Πριν του τη δώσει, τη φέρνει από κάτω απ' τη μύτη του, να τη μυρίση:

— Ρούφηξε... Σ' άρέσει;

Ο Άλεκάκης ρουφάει και, ύστερα, γυρίζει και την κοιτάζει γελαστός, με στρογγυλεμένα τα μάτια. Τώρα άνακάλυψε πώς οι χαζιές μυρίζουνε κιόλα!

— Έλα... ζόσε μου τη!

Κι' ή Άννα του δείχνει πώς να κάνη τα δυό του δαχτυλάκια, το μεγάλο με το δείκτη, για να την κρατήση και άμορφα και σφιχτά.

— Άλλες δε θα μου ζώσης;

— Θά σου δώσω, θα σου δώσω!

Και του κόβει άλλη μια ή Άννα άκόμα, κι' άλλη, κι' άλλη. Κι' έγινε ένα άμορφο μπουκετάκι απ' τις χαριτωμένες βαθυκίτρινες μπαλλίτσες, που ο Άλεκάκης τώρα θα το πάη να το δείξη της Μαρίτσας. Κι' ή Άννα, που τον βλέπει τόσο ξαφνικά να της γυρίξη την πλάτη και να τραβάη με το λινιστό του τρεχατό προς την ξωπορτα, μ' ένα γέλακι όλο χαρούμενα ξεφωνητά,

— Ε, έ... του κάνει. Ωστ' έτσι;

Φεύγεις κι' ούτε ευχαριστώ δε μάς λές; Έννοια σου, έννοια σου. Έλα άλλη φορά να μου ξαναξητήσης χαζιές... και θα σου δώσω μπόλικες!

Όσotσο στο τέλος δε μπορεί ή Άννα να κρατηθή και να μη γελάση φωναχτά, καθώς ξανασκύβει να συνεχίση τη δουλειά της. «Χαλάλι του! λέει από μέσα της. Ο,τι και να πη κανείς, αυτό το παιδί είναι γουστοζικο...»

Μόλις βρέθηκε στο δρόμο ο Άλεκάκης, τον κυκλώσανε κάτι άλλα παιδιά της γειτονιάς, μεγαλύτερά του.

— Τ' είν' αυτά που κρατάς. Άλεκάκη;

— Χαζιές!

— Όλοι τους βάζουν τα γέλια.

— Πώς τις είπες;

— Χαζιές, νά!

Κι' ο Άλεκάκης, πειστωμένος που τον περιελάνε, χτυπάει το μικρό του ποδαράκι στις πλάκες του πεζοδρόμιου και κοκκινίζει ως τ' αυτιά, πράγμα που κάνει τα κακόπαιδα να γελούν με την καρδιά τους.

— Για να τις δούμε και μείς...

Λέει ένας μικρός σταματώντας τα γέλια. Και σκύβει στο χεράκι του τάχα να τις μυρίση, αλλά ενώ ο Άλεκάκης, άνυπόπτος ο καίμενούλης άπλώνει το χέρι του όσο μπορεί πιό κοντά στη μύτη του, κάνει μια έτσι-εκείνος, του τις άρπάξει και το βάζει στα πόδια.

— Ού... ού... σε γέλασα!

Του κάνει από μακριά και του βγάζει τη γλώσσα, ενώ ο Άλεκάκης μπηγεί τα κλάμματα. Μα ο Θεός δεν άφίνει έτσι τα κακά παιδιά. Ο άρπαγης, καθώς έτρεχε και γύριζε μια στιγμή πίσω το κεφάλι, για να ιδή τις γκριμάτσες του Άλεκάκη καθώς έκλαιγε, και να ευφρανθή άκόμα περισσότερο ή ψυχή του, — οι κακοί άνθρωποι χαίρονται όταν ο άλλος πονά — σκόνταψε σε μια κοτρώνα κι' έπεσε. Άλλα έπεσε σε πέτρες άπάνω, έγδαρε το γόνατό του και το μάτωσε, κι' οι γαζιές του γλύστρησαν απ' τα χέρια κι' έγιναν ένα με το βούρκο, που κυλούσε σταυλάκι. Και τώρα άρχισε να κλαίη αυτός, ενώ ο Άλεκάκης σταματούσε το κλάμμα. Γιατί ή Άννα, άμα τον άκουσε να κλαίη, άφησε τους σπόρους της και το σκαλιστήρι και πετάχτηκε έξω:

— Γιατί κλαίς, Άλεκάκη;

— Μου πήρανε τις χαζιές!

— Ποιός;

— Νά, αυτός!

Η Άννα έριξε μια βλοσυρή ματιά στο παλιόπαιδο, που κείνη τη στιγμή άκριδώς σκόνταψε.

— Καλά να πάθης, είπε σιγά το ο Άλεκάκη. Έσού όμως μήν κλαίς.

Έλα μαζί μου κι' εγώ θα σου δώσω άλλες, πιό πολλές...

Κι' ή Άννα, καλόκαρδη καθώς είναι πάντα της, ξεχνώντας όλωσδιόλου τι του είπε λίγο πιό πριν, τον παίρνει στην άγκαλιά της και τον πηγαίνει κοντά στο δεντράκι, να του κόψη πολλές-πολλές «χαζιές» αυτή τη φορά. Στο διάδρομο της εισόδου, ήχει ένα τρυφερό φιλί: καθώς τον πήρε στην άγκαλιά της, το μουτράκι του ήρθε πλάι στο μάγουλό της. Κι' ή Άννα γελάει, γιατί το στόμα της, καθώς τον φίλησε, αλείφτηκε με κατακάθια του καφέ...

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

του Sully Prudhomme

Γαλάζια ή μαύρα, όλα γλυκά ματάκια λατρεμένα, ευπνήσανε για μιάν αυγή και χάθηκαν στο χόμα' απ' της αγάπης τη φωτιά για πάντα είναι σβυσμένα, Κι' όμως ψηλά στον ουρανό Ο ήλιος βγαίνει ακόμα.

Νύχτες γλυκές κι' δόλοφωτες τους ψέλνουνε τραγούδια, Στα μάτια αυτά τ' άμέτρητα, τα μάτια τα βαθιά, Τ' άστέρια πάνω λάμπουνε σάν φωτερά λουλούδια Μ' άλλί! τα μάτια από πυκνή γιομίζουνε οικία.

Κι' όμως δεν είναι αλήθεια πώς έχασανε το βλέμμα Αχ, όχι... όχι... δυνατό δεν είναι αυτό! απ' τη γή Πέρα ψηλά άρμενίζουνε με φωτισμένο πνέμμα Και βλέπουνε στο Άπέραντο κάποια καινούργια αυγή.

Κι' όπως τ' άστέρια σβύνουνε, νομίζουμε, στη φύση, Μ' αυτά πατρίδα νέα θα βρούν ψηλά στον ουρανό, Έτσι τα μάτια, άς έχουνε στη γή μια κρύα δύση, Μα πώς πεθαίνουνε κι' αυτά δεν είν' άληθινό.

Γαλάζια ή μαύρα, όλα γλυκά ματάκια λατρεμένα, Σε κάποιο Άπέραντο βαθύ, άνοιξαν φωτεινά, Πέρα απ' τα μνήματα, μακριά, ευπνήσαν ένα-ένα Μάτια που κλείσαν για τη γή, βλέπουν παντοτεινά!

(Μετάφραση)

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΛΕΟΝ ΛΑΜΒΡΥ

Μετάφραση Κίμωνος Αλκίδη

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Πρὸς τὸ Μπεναρές

Τὸ τραῖνο ἔφευγε ἀπ' τὴν Καλκούττα. Τὰ τελευταῖα σπιτία τῆς μεγάλης πολιτείας ἔμειναν πίσω καὶ ὁ μηχανικός αὐξήσε τὴν ταχύτητα.

Σ' ἓνα βαγόνι πρώτης ὁ κύριος Τζέιμς Ουίλσον συνομιλοῦσε μετὰ τὴ γυναῖκα του, ἐνῶ ἡ κόρη τους ἡ Μαίρη, ἓνα κοριτσάκι δώδεκα ἐτῶν, στεκόταν στὸ παράθυρο καὶ κοίταζε μετὰ περιέργεια τὰ τοπεῖα ποὺ ξετυλιγονταν μπροστά τους.

— Πολὺ λυπᾶμαι ὅταν σκέπτομαι πὼς φεύγουμε ἀπ' τὴν Καλκούττα, εἶπε ἡ κυρία Ουίλσον.

— Καὶ γιατί; τὴ ρώτησε ὁ ἄντρας τῆς.

— Γιατὶ σκέπτομαι πὼς ἐκεῖ περάσαμε τὰ πρώτα εὐτυχισμένα χρόνια τοῦ γάμου μας καὶ βάλαμε τίς βάσεις τῆς μικρῆς μας περιουσίας.

— Ποῦ εἶναι πολὺ μικρὴ ἀκόμη, ἀγαπητῇ μου ἔλλεν, καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ τὴ μεγαλώσω. Ἡ Κ'λκούττα ἔχει πολὺ ξεπέσει ἀπὸ τότε ποὺ μετέφεραν τὴν πρωτεύουσα στὸ Δελχί. Ἐνῶ τὸ Δελχί εἶναι μιὰ πόλη καινούργια, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐργασθῇ ὅταν θέλει. Ἐκεῖ δίχως ἄλλο θὰ γίνουμε πλούσιοι.

— Ἐχεις ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα, Τζέιμς.

— Δὲν ξέρω, ἔλλεν. Μπορεῖ. Πρέπει ὅμως νὰ δηλώσω πὼς ἐσὺ με βοήθησες πολὺ με τίς συμβουλές σου, μοῦ ἔδωσες θάρρος ὅποτε ἀπογοητευόμουν, καὶ ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ἐπιτυχίας μου τὸ χρωστῶ σὲ σένα.

— Ἐχεις σκοπὸ νὰ μείνουμε καθόλου στὸ Μπεναρές, Τζέιμς;

— Μιὰ μέρα

μοναχά. Ἦσα ἴ-

σα γιὰ νὰ προ-

φθάσω νὰ δείξω

στὴ Μαίρη με-

ρικούς ἰνδικούς

ναοὺς καὶ νὰ τὴν

πάω στὸν Γάγ-

γη γιὰ νὰ ἰδῇ

«Δὲν πρόφτασε νὰ προφυλαχθῇ καὶ

τοὺς πιστοὺς κυλίστηκε στὸ χῶμα». (Σελ. 7, στ. α'.)

ποὺ παίρνουν τὸ πρωῒν λουτρό τους μέσα στὸν ἱερὸ ποταμό.

— Ἀχ, ναί! ἔκανε ἡ Μαίρη γυρίζοντας τὸ κεφάλι τῆς. Ἐχω τόση περιέργεια νὰ ἰδῶ τὴν ἱερὴ πόλη τῶν Ἰνδῶν! Εἶναι ἀλήθεια, πατέρα, πὼς λατρεύουν τὸν ἥλιο;

— Βεβαίως. Τὸν ὀνομάζουν Μι-τρα καὶ τὸν προσκυνοῦν μετὰ μεγάλο σεβασμό.

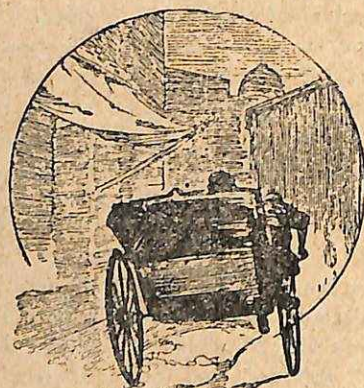
— Τί ἰδέα!

— Λατρεύουν ἀκόμη σὰ θεὸ καὶ τὸν Γάγγη ποὺ εἶναι ὁ ἱερός τους ποταμός.

— Πότε θὰ φθάσουμε στὸ Μπεναρές, πατερούλη; Ἐχω τέτοια ἀνυπομονησία!

— Ἀπόψε τὸ βράδυ, ἀρκετὰ ἀργά.

Ἡ Μαίρη κοιτάζει πάλι ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὸ τοπεῖο γιὰ τὴν ὥρα εἶναι ἀρκετὰ μονότονο. Περνοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ ἀπέραντους κάμπους ρυζιοῦ, ποὺ κόβονται κάθε τόσο ἀπὸ

φαρδιά κανάλια. Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἐπαρχία δὲν καλλιεργοῦν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ρύζι, καὶ ὁ κύριος Ουίλσον σχημάτισε τὴν περιουσία του χάρις στὸ ἐμπόριο τοῦ ρυζιοῦ.

Ὁ πατέρας τῆς Μαί-

ρης ἔβγαλε ἓνα βιβλίον ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ. Ἡ κυρία Ουίλσον ξεφυλλίζει ἓνα περιοδικὸ ποὺ ἀγόρασε στὴν Καλκούττα.

Γιὰ λίγη ὥρα κανεὶς δὲν μιλάει μέσα στὸ βαγόνι.

— Εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸ Μπεναρές ὡς τὸ Δελχί; ρωτᾷ τέλος ἡ Μαίρη κόβοντας τὴ σιωπῇ.

— Τὸ Μπεναρές βρίσκεται σχεδὸν στὴ μέση τοῦ δρόμου μεταξὺ Καλκούττας καὶ Δελχί, ἀπάντησε ὁ πατέρας τῆς, μὰ ἐμεῖς δὲν θὰ πάμε κατευθεῖαν στὴν καινούργια πρωτεύουσα.

— Γιατί;

— Γιατὶ ἔχω μιὰ πολὺ σπουδαία ὑπόθεση στὴ Βομβάη καί, ἐπειδὴ δὲ θέλω νὰ σὰς ἀφήσω μόνες σας, τὴ μητέρα σου καὶ σένα, λογαριάζω νὰ σὰς πάρω μαζί μου.

— Μὰ ἡ Βομβάη βρίσκεται στὰ δυτικά. Θὰ χρειασθῇ νὰ διασχίσουμε τίς Ἰνδίες σὲ ὅλο τους τὸ πλάτος!

— Καὶ σοῦ φαίνεται βαρετὸ αὐτὸ τὸ ταξίδι;

— Ἀπεναντίας, μοῦ ἀρέσει ἐξαιρετικά! Θὰ εἶναι πολὺ ὥρατο! Δὲν εἶναι ἔτσι, μαμμὰ;

Ἡ κυρία Ουίλσον κοίταξε τρυφερά τὴν κόρη τῆς καὶ χαμογέλασε.

— Ὅχι εἶναι, ἀλήθεια, ἓνα θαυμάσιο ταξίδι, καλὸ μου παιδί, ἀπάντησε, καὶ μάλιστα μιὰ καὶ ὁ πατέρας σου σκοπεύει νὰ μᾶς πάῃ ὡς τὸ Καλκούττα, στὸ νοτιώτερο ἄκρο τῆς χερσονήσου, ὅπου θιγοράση μιὰ φυτεία καφὲ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ θεοῦ σου Ἐδουάρδου.

— Ἀ, τί ὥρατα! ἔκανε ἡ Μαίρη. Μὰ αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ τὰ σημειώσω στὸ σημειωματάριό μου.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς ἓνα χαριτωμένο μικρὸ σημειωματάριο δερμάτινο κι' ἓνα μικροσκοπικὸ μολύβι, κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ.

Καθὼς βλέπετε, ἡ Μαίρη ἤξερε πὼς νὰ περνᾷ τὴν ὥρα τῆς γιὰ νὰ μὴν τῆς φανῇ ἀνιαρὸ τὸ ταξίδι. Σὲ λίγο ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ μεσημεριανοῦ φαγητοῦ. Οἱ ἐπιβάτες τῆς πρώτης θέσης πέρασαν στὸ βαγόνι ἐστια-

τόριο. Ὑστερὰ κάθισαν λιγάκι στὸ σαλόνι, ἔκαναν μερικὲς βόλτες στὸ μακρὸ διάδρομο, ποὺ ἐφθανε ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη τοῦ τραῖνου ὡς τὴν ἄλλη. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ τραῖνο ἔφθασε κιόλας στὸ σταθμὸ τοῦ Πάτνα. Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ στάση δέκα λεπτῶν, ἡ μηχανὴ ξεκίνησε καὶ πάλι μετὰ τῆς τῆς ταχύτητά, καὶ μετὰ τὸ σούρουπο οἱ ταξιδιώτες μας ἔφθασαν στὴν Μπεναρές, προτοῦ προφθάσει ἡ Μαίρη νὰ βαρεθῇ.

Ἡ ἱερὴ πολιτεία ἦταν κιόλας βυθισμένη στὸν ὕπνο. Μερικὰ ποὺς-ποὺς ποὺ τὸ καθένα τὸ ἔσερνε ἀπὸ ἓνας μισόγυμνος κι' ἀποσκελετωμένους Ἰνδούς, περιμέναν μπροστὰ στὸ σταθμὸ.

— Τζαλντί, Σαχίμπ! (Γρήγορα, κύριε, ἀπ' ἐδῶ!) ἔλεαρυγιαζόνταν οἱ Ἰνδοί.

Ὁ κύριος Ουίλσον ἔκανε νόημα σὲ δυὸ νὰ πλησιάσουν. Αὐτοὺς μαζί με τίς βαλίτσες ἀνέβηκε στὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ἐλαφριά καλαθῆνια χειραμάξια, ἐνῶ ἡ κυρία Ουίλσον καὶ ἡ κόρη τῆς κάθισαν στὸ δεύτερο.

— Ποῦ θέλει νὰ πάῃ ὁ Σαχίμπ; ρώτησε ὁ Μαχουεντῦ, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ Ἰνδοὺς ἀμαξάδες.

— Στὸ Ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας.

— Ἀρρία-χέ (Βάρδα-μπρός!) φώναξε ὁ Μαχουεντῦ.

Κι' ἔφυγε σὰ σαῖτα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ σύντροφό του τὸν Ρορί.

Τὰ ἐλαφριά ἀμαξάκια ἔτρεχαν μετὰ ἀφάνταστη γρηγοράδα πάνω στοὺς πλακόστρωτους στενοὺς δρόμους, δίχως νὰ λογαριάζουν κανένα ἐμπόδιο, πηδώντας πάνω ἀπὸ τὰ αὐλάκια καὶ τίς πέτρες, καὶ κάνοντας τὰ περιστέρια νὰ φτερουγίζουν τρομαγμένα, καὶ τὰ σκυλιὰ νὰ φεύγουν μετὰ τὴν οὐρὰ μαζεμένη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους.

— Βάρδα μπρός! Τζαλντί! Ἀρρία-χέ!

Ὁ Ρορί καὶ ὁ Μαχουεντῦ καθόριζαν φωνάζαν ἀδιάκοπα αὐτὲς τίς δυὸ λέξεις, γιὰ νὰ ἔχουν ἐλεύθερο τὸ δρόμο ἐμπρός τους, καὶ ἔξακολουθοῦσαν τὸ τρελλό τους τρέξιμο.

Ἡ Μαίρη γέλοῦσε μετὰ τὴν καρδιά τῆς. Τὸ καινούργιο αὐτὸ θέαμα τὴ διασκέδαζε ἐξαιρετικά.

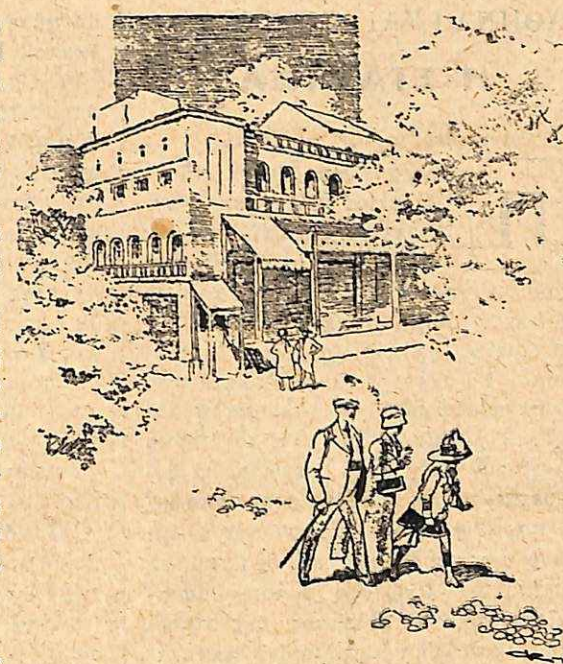
— Ἀρρία χέ! φώναξε ἄγρια ὁ Μαχουεντῦ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἓνας φτωχὸς ράφτης, μ' ἓνα πράσινο σαρίκι στὸ κεφάλι, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ μαγαζί του. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρόφτασε νὰ προφυλαχθῇ τὰ μᾶξι πέρασε ξυστὰ κοντὰ του

καὶ ὁ ράφτης κυλίστηκε στὸ χῶμα· μὰ ὅπου νὰ σηκωθῇ, ὁ Μαχουεντῦ βρισκόταν κιόλας μακριά. Ἀλλωστε ὁ ράφτης παίρνει φιλοσοφικὰ τὸ πρᾶγμα. Θεωρεῖ τὸ πέσιμό του πολὺ φυσικὸ καί, δίχως νὰ πῇ λέξη, διευθύνεται στὸ σπῖτι του τρίβοντας τὰ πλευρά του.

Τί κρότος εἶναι αὐτός; Ἡ Μαίρη καὶ ἡ μητέρα τῆς κόντεψαν νὰ τιναχθοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμαξάκι. Γιὰ νὰ πο- φύγῃ ὁ Ρορί ἓνα κάρρο ποὺ τὸ ἔσερναν δυὸ παρδαλοὶ ζέ- θροι, ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰ μπαράκα. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν κάνει νὰ λιγοστέψῃ τὸ τρέξιμό του.

— Τζαλντί! Τζαλντί!

Λίγη προσπάθεια ἀκόμη, μερικὰ σπρωξίματα δεξιὰ κι' ἀριστερά, καὶ στὸ βάθος ξεχωρίζει τώρα ὁ μαῦρος ὄγκος τοῦ Ξενοδοχείου. Ὁ Μαχουεντῦ καὶ ὁ Ρορί σταματοῦν, καὶ ἓνα πλατὺ χα-

«Τὸ ἄλλο πρωῒ, ἡ Μαίρη κι' οἱ γονεῖς τῆς ξεκίνησαν νωρὶς γιὰ τὸ ποτάμι».

μόγελο δείχνει τὰ κατάσπρά τους δόντια. Ὁ Σαχίμπ δίχως ἄλλο θὰ εἶναι εὐχαριστημένος. Ὁ κ. Ουίλσον τοὺς πληρώνει γενναῖο δῶρα καὶ μπαίνει στὸ ξενοδοχεῖο μαζί μετὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη τῆς, ἐνῶ οἱ δυὸ Ἰνδοὶ πέφτουν μπροῦμπα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Ἐνα νεαρὸ γκαρσόνι τρέχει νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ταξιδιώτες καὶ νὰ πάρῃ τίς βαλίτσες τους. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἔρχεται κι' ἐκεῖνος νὰ προῦπαντήσῃ τοὺς νεοφερμένους. Τοὺς δίνει δυὸ πολὺ ὥρατα δωμάτια καὶ τοὺς ρωτᾷ ἂν θέλουν νὰ γευματίσουν.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, λέει ὁ κύριος Ουίλσον. Φάγαμε στὸ τραῖνο. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν θὰ θέλαμε παρὰ νὰναπαυθοῦμε.

Ὁ ξενοδόχος δὲν ἐπέμεινε. Χαιρέτησε τοὺς ξένους καὶ βγήκε.

Ἡ Μαίρη φίλησε τοὺς γονεῖς τῆς, πῆγε στὴ διπλανὴ κάμαρα καί, μόλις ἔπεσε στὸ κρεβάτι τῆς, ἀποκοιμήθηκε βαθιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἡ Μαίρη κάνει ἓναν ἐχθρὸ

Τὸ ἄλλο πρωῒ, μόλις ξημέρωσε, ἡ οἰκογένεια Ουίλσον βρισκόταν κιόλας στὸ πῆδι.

— Ἀν θέλουμε νὰ ἰδοῦμε τὸ μοναδικὸ θέαμα τῶν Ἰνδῶν ποὺ κάνουν τὴν πρωῒνῇ τῆς προσευχῇ μέσα στὰ νερά τοῦ Γάγγη, πρέπει νὰ βρισκόμαστε στὸ ποτάμι πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνατολή τοῦ ἡλίου, εἶχε πεῖ ὁ κ. Ουίλσον.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΕΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ Μπεμπέκα ξέρει πᾶ νὰ βάξῃ μόνη τίς κιάτσες τῆς!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΣΤΑΦΙΔΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΛΥΣ λόγος γίνεται αὐτὸν τὸν καιρὸ γιὰ τὴ σταφίδα. Πρόκειται νὰ τὴ βάζουν στὸ ψωμί καὶ νὰ τὴν κάνουν υποχρεωτική. Μὰ! δηλαδή μετὰ τὸ σκέτο ψωμί, νάιναι κανεὶς υποχρεωμένος νὰ παίρνῃ καὶ σταφιδόψωμο. Τὸ σκέτο ψωμί γιὰ τὸ φαί του, τὸ σταφιδόψωμο γιὰ βούτημα ἢ καὶ γιὰ... γλυκίσμα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ γίνουν δυὸ καλὰ: πρῶτο, θὰ ξεδεύεται πολλὴ σταφίδα στὸν τόπο κι' οἱ παραγωγοὶ δὲν θάχουν πιά παράπονο πὼς τοὺς μένει· καὶ δεύτερο, θὰ χρειάζεται λιγώτερο σάρι—θάφκεται δηλαδή τὸ βάρος τῆς σταφίδας ἀπὸ τὴν καθημερινὴ κατανάλωσιν—κι' ἐπομένως λιγώτερο συνάλλαγμα γιὰ νὰ φέρουμε ἀπέξω, ἀφοῦ, δυστυχῶς, ὁ τόπος μας δὲν ἔχει σιτάρεα, δὲν φτάνει γιὰ τοὺς κατόικους τοῦ τόπου πού παράγει.

Πολλοὶ γρινιάζουν: "Ὁχ, ἀδελφέ! σταφιδόψωμο θὰ τρώμε τώρα; Δὲν τοὺς ἀρέσει οὔτε γιὰ βούτημα. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος. Τρελαίνονται γιὰ τὸ σταφιδόψωμο, μὰ καὶ γιὰ κάθε ζυμαρικό, γλυκίσμα ἢ καὶ... φαί πού ἔχει μέσα ἀφθονή σταφίδα: παξιμάδι, κουλούρι, μπισκίτο, μπομπότα, πολέντα, πουδίγκα, κέικ καὶ καθεστῆς. Ὅταν ἤμουν μικρός, θυμοῦμαι, ἡ μητέρα μου μὲς ἔκανε ἕνα πιλάφι μὲ ρύζι, κόκκινο κολοκύθι καὶ σταφίδα: ἔγλειφα καὶ τὰ δάχτυλά μου. Περισσότερο ὅμως μοῦ ἄρεσε νὰ τρώω μύζνη ξερὴ σταφίδα μὲ καρύδια ἢ μὲ μύζαλα. Κάποτε καὶ μονάχη: ἔρριχνα στὴν τσέπη μου μιὰ χούφτη καὶ μισσοῦλιζα. Αὐτὸ χωρὶς κανέναν ὑπολογισμό, ἀκολοθώντας μόνο τὸ γούστο μου. Γιατὶ τότε ἀκόμα δὲν ἤξερα τίς θρεπτικὰς ἰδιότητες τῆς σταφίδας. Ἦσπερ αὐτὴς τις ἔμαθα. Κι' εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, τόσο μεγάλες, πού ἂν τις μάθαιναν ὅσοι γρινιάζουν τώρα γιὰ τὸ σταφιδόψωμο, ὅχι μόνο δὲν θὰ γρινιάζαν, ἀλλ' ἀπεναντίας θάταν κι' ἐνθουσιασμένοι πού θὰ τοὺς υποχρεώσουν νὰ προσθέσουν στὸν ὀργανισμό τους κάμποσο αἷμα...

Γιατὶ ἡ ζάχαρη, τὸ σταφυλοσάκχαρον, πού περιέχει ἡ μύζνη σταφίδα, εἶναι ἀσύγκριτα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλου καρποῦ. Τὸ ἀγλάδι π: χ: περιέχει 41 τοῖς ἑκατὸ, τὸ βερνίκιο 40, τὸ δαμάσκηνο 36, τὸ σταφύλι 14, ἡ φρούλα σχεδὸν 6 καὶ τὸ μούρο 5 καὶ κάτω. Ἡ σταφίδα

δὰ πόσο, νομίζετε; 66 σχεδὸν τοῖς ἑκατὸ! Βλέπετε τί μεγάλη διαφορὰ; Ἀλλὰ τὸ σταφυλοσάκχαρο εἶναι σπουδαιότατο θρεπτικὸ στοιχεῖο. Ἀφομοιώνεται εὐκολώτατα καὶ γίνεται στὸν ὀργανισμό μας αἷμα. Μιὰ δὲν σταφίδα ἔχει τὴν ἴδια θρεπτικὴ δύναμη πού ἔχει καὶ μιὰ δὲν ψωμί, τρακόσια δράμα καὶ κρέας τρεῖς δολάρια δὲν ἔχει γάλα! Γι' αὐτὸ οἱ ὑγιεινολόγοι τὴν συσταίνουν ὅσο κανέναν ἄλλο ξερὸ καρπὸ. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι κάνουν, μποροῦμε νὰ ποῦμε, κατάχρησιν ἀπὸ ξερὴ μύζνη σταφίδα. Ἡ Ἀγγλία π: χ: τρώει 50,000 τόννους τὸ χρόνο. Καὶ ὅμως δὲν ἔχει τὸ ρεκόρ. Γιατὶ ἡ Ὁλλανδία τρώει 10,000, κι' εἶναι πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὸ ἕνα πέμπτο τῆς Ἀγγλίας!

Αὐτὰ, καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ διάβασα σ' ἕνα βιβλιαράκι μὲ τὸν τίτλο «Τρώετε σταφίδα», πού τυπώθηκε γιὰ προπαγάνδα καὶ μοιραζόταν στοὺς ἐπισκέπτες τῆς Σταφιδικῆς Ἐκθεσῆς. Στὶς πρῶτες σελίδες μιλεῖ καὶ γιὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς σταφίδας στὴν Ἑλλάδα, πού ἀρχισε ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον τὴν ἐποχὴ τῶν Φράγκων. Γιατὶ στὴν ἀρχαιότητα ἦταν ἀγνωστὴ καὶ κανένας δὲν ξέρεε ἀπὸ ποῦ μὲς ἦρθε. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ἔλαθε τεράστια ἀνάπτυξη, ἔγινε τὸ κυριώτερο προϊόν τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδας—ὅπως τῆς Νέας εἶναι ὁ καπνὸς—κι' ἦρθε καιρὸς πού ἀπὸ 3 ὡς 4 μόλις ἑκατομμύρια λίτρες πού γινόνταν τὸν ἸΖ' αἰῶνα, ἔφτασαν νὰ γίνουνται 344 ἑκατομμύρια τὸ χρόνο! Μὰ τότε, μὲ τὴν υπερπαραγωγή, παρουσιάστηκε κι' ἡ σταφιδικὴ κρίσις, πού ἀνάγκασε τὸ Κράτος νὰ τὴν πολεμήσῃ μὲ τὴν παρακρατῆσιν, κατόπιν μὲ τὴν ἐνιαία, τὴ σταφιδικὴ Τράπεζα καὶ τέλος τὸν Αὐτόνομο Σταφιδικὸ Ὄργανισμό. Γι' αὐτὰ ὅλα θάκούσατε βέβαια πολλὰς φορές νὰ γίνεται λόγος σὲ συζητήσεις μεγάλων, γιατί ποτὲ ἡ σταφίδα δὲν ἔπαψε νὰ εἶναι ἕν' ἀπὸ τὰ πιδ σπουδαῖα ζητήματα τοῦ τόπου. Τώρα πάλι, μὲ τὸ σταφιδόψωμο, ἔγινε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας.

«Τρώετε σταφίδα!». Εἶναι ἀνάγκη τάχα νὰ μὲς τὸ συστήσῃ τὸ βιβλιαράκι τῆς Ἐκθεσῆς; ἢ νὰ σὰς τὸ συστήσω κι' ἐγὼ; Μοῦ φαίνεται πὼς τὰ περισσότερα παιδιά ἀγαποῦν τὴ σταφίδα καὶ τρῶνε πολλή. Τώρα μάλιστα πού ξέρουν καὶ πόσο εἶναι ὠφέλιμη, θὰ τοὺς φαίνεται ἀκόμα πιὸ νόστιμη καὶ πιὸ γλυκειά. Αὐτὸ συμβαίνει καμμιά φορά καὶ μὲ τὸ γιαιτρικό, πού χωρὶς νὰ εἶναι τόσο εὐγευστο, τὸ παίρνει κανεὶς μ' εὐχαρί-

στηση ἐπειδὴ ξέρεε πὼς θὰ τοῦ κάμῃ καλὸ. Πόσο περισσότερο μὲ τὴ σταφίδα, πού εἶν' ἕνα ἀπὸ τὰ ωραιότερα φρούτα, προπάντων ἡ ξερὴ, δταν ψήνεται κιόλα μέσα σ' ἕνα ζυμαρικό ἢ σ' ἕνα γλυκίσμα. Καὶ στὸ βιβλιαράκι τῆς Ἐκθεσῆς, στὸ τέλος, ὑπάρχουν συνταγές καὶ ὁδηγίες γιὰ ἕνα σωρὸ γλυκίσματα πού γίνονται μὲ σταφίδα: ἀπὸ τὸ κοινὸ σταφιδόψωμο καὶ τὴν μπομπότα, ὡς τὸ κέικ καὶ τὴν πουδίγκα. Στὸν κατάλογο βλέπω καὶ μερικά πού δὲν τὰ δοκίμασα ποτέ μου: καρυδόπητα μὲ σταφίδες, μασουράκια γεμισμένα μὲ καρύδια καὶ σταφίδες, γλυκίσματα τοῦ τσαγιού μὲ σταφίδες κτλ. Φαντάζομαι πὼς θὰ εἶναι θαυμάσια καὶ σὲ πρώτη εὐκαιρία θὰ δοκιμάσω...

Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! γιὰ μένα, μέσα στὰ γλυκίσματα, ἡ πουδίγκα εἶναι τὸ ἰδανικό. Τί θὰ ἦταν ὅμως ἂν δὲν εἶχε καὶ μπόλικη σταφίδα; Τίποτα! Θάλεγε κανένας πὼς ἡ σταφίδα ἔγινε γιὰ τὴν πουδίγκα. Καὶ δὲν εἶναι μεγάλῃ ὑπερβολή, ἅμα θυμηθοῦμε πὼς τὴν περισσότερη σταφίδα στὸν κόσμον τὴν τρῶνε οἱ Ἀγγλοὶ, κι' αὐτοὶ πάλι μέσα σὲ πουδίγκες, πού τίς κάνουν κυρίως τὰ Χριστούγεννα. Ἀδύνατο νὰ γιορτάσῃ Χριστούγεννα Ἀγγλὸς χωρὶς πουδίγκα κι' ἐπομένως χωρὶς σταφίδα! Ὡς τὰ τελευταῖα, χρόνια, τὴν καλύτερη τὴν προμηθεύονταν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Δυστυχῶς γιὰ μὲς, τώρα προμηθεύεται κι' ἀπὸ τὴν Καλλιφορνία, ὅπου ἡ καλλιέργεια κατὰφερε νὰ κάμῃ τῆς ἴδιας σχεδὸν ποιότητος «κορινθιακή» σταφίδα. Ἔτσι μὲς περρισεύει καὶ δὲν ξέρουμε τί νὰ τὴν κάμουμε. Ἀς τὴν τρώμε λοιπὸν ἐμεῖς. Τρώετε σταφίδα!...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ

Ἐνα γουρουνάκι κοιμόταν ὕστερα ἀπὸ τὸ γεῦμα του κοντὰ σὲ μιὰ κυφελή. Μιὰ μέλισσα μὲ τὸ ἀδύνατο κεντρί της τρυπᾷ τὸ τρυφερὸ πετσί του κι' ἀμέσως τὸ γουρουνάκι ξυπνᾷ θυμωμένο, ρίχνεται στὸ μέλισσα, προσβάλλει τὸ παλάτι τους καὶ τὸ ἀναποδογυρίζει μὲ τὸ ρύγχος του.

Τότε ὁρμᾷ ἐπάνω του ὅλο τὸ μέλισσα, τὸ καταδιώκει καὶ τὸ καταβάλλει τέλος μὲ χίλια κεντριά.

Συμβαίνει κάποτε νὰ ἐπισύρῃ κανεὶς μεγάλη δυστυχία ἐπάνω του γυρεώντας νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ μιὰ μικρὴ προσβολή.

(Μετάφραση)

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛ', ΑΔΕΛΦΟΥΛΗ

Ἦταν τῆς ἀνοιξῆς μέρα γλυκιά, χαρουμενὴ [ρουμένη]... σὰν ἔφυγες μακριὰ μου, ἀδελφούλη... μὰ δὲν φαίνονταν καθόλου νὰ λυπηθῇς [θηκες] πὼς μ' ἄφηνες τὸ δόλιο μοναχούλη.

Ἦσουν τόσο χλωμός. Τόσο ἀσυγκίνητος [τος] στὰ κάτασπρα ντυμένους, καὶ λουλούδια σὲ στόλιζαν, ἀδελφούλη μου, καὶ ἔμοιαζες [ζες] μὲ τοῦ Θεοῦ τὰ ὁμορφ' ἀγγελοῦδια.

Ταξίδι μακρινὸ μοῦπαν πὼς πῆγαινες σὲ μέρη μαγικά, ὀνειρεμένα... μὰ πάλι πὼς κοντὰ μου θὰ ἐγύριζες νὰ παίζαμε σὰν πρῶτ' εὐτυχισμένα.

Ἦρθε τὸ καλοκαίρι, τὸ φθινόπωρο, γύρω μαδῆσανε τοῦ κήπου τὰ λουλούδια, [δια], ὅλα σιωπηλά εἶναι στὸ διάβα μου, δὲν ἀνέχονταν πιά χαρούμενα τραγούδια.

Κι' ἀκόμη πίσω νὰ φανῇ! ἀπόστασα τόσον καιρὸ τὸ δόλιο νὰ προσμένω... φοβοῦμαι, ἀδελφούλη, μὴ μὲ ἔχασες κι' εἶμαι τόσο μονάχος καὶ θλιμμένο!

Ἐλ', ἀδελφούλη, μὴν ἀργεῖς, ἄφησε πιά ἀγνοῦντες ὥρες κι' ὁμορφα παλάτια. Ἐλα νὰ κάμῃς νὰ στεγνώσουν ξανά τ' ἀγαπημένα τῆς μαμμᾶς μας μάτια. *Ρέμβη*

ΣΤΗΝ ΠΑΤΜΟ

1. — Τὸ ταξίδι

Εἶχα καιρὸ νὰ ταξιδέψω, κοντὰ δυὸ χρόνια πρὶν, γιὰ τὸ ἴδιο πάλι ταξίδι στὸ εὐλογημένο νησί. Εἶχα πεθυμήσει τὸ γαλανὸ κι' ἀπέραντο τῆς θάλασσας μὲ τὴν μακρινὴν θεὰ ἄλλον μερῶν.

Μεσημέρι, ἡ πλατεῖα κάτω σχεδὸν ἔρημη καὶ τὸ βαπόρι ἀργεῖ νὰ φανῇ. Συλλογιζομαι παλιὰ ταξίδια, ἐρχομούς καὶ γυρισμούς, καὶ γιὰ λίγο μελαγχολῶ. Ὅμως δὲν πρέπει, τώρα εἶναι τὸ ταξίδι τῆς γαλήνης καὶ τῆς παρηγορίας.

Μακριὰ στὸ βάθος τοῦ πελάγους ἔνας ἐλαφρὸς καπνὸς πού μόλις διακρίνεται... νά! τὸ βαπόρι. Ὅλο καὶ πλησιάζει ὁ καπνὸς καὶ ξεχωρίζει τὸ μεγάλο ἄσπρο βαπόρι... καὶ πάλι θυμοῦμαι παλιὰ βαπόρια, μὲ γνωστὰ ὀνόματα· τώρα ἔξω τὸ βαπόρι, μὲ γύρω ξένους πού μιλοῦν ἄλλη γλῶσσα κι' εἶναι ξένοι στὴν ψυχὴ μου—μόνο ἡ θάλασσα μόνο αὐτὴ εἶναι πάντα γνώριμη καὶ φίλη.

Τέλος ξεκινούμε... Κι' ὡς ἀφίνουμε πίσω, σιγά-σιγά τὸ νησί μας, σὰν νὰ ξελαφρώνει ἡ ψυχὴ καὶ βλέπει καὶ αἰσθάνεται μόνο τὸ γαλανὸ τῆς θάλασσας καὶ, μακριὰ, ἄλλα νησιά ἀγνοῦνται, καὶ σβύνει ἀπὸ τὸ νοῦ κάθε παλιὰ θύμηση καὶ σκέψη. Ὅλο ταξιδεύουμε· ἡ θάλασσα ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ φρεσκάσῃ, μὰ ἐμένα δὲν μὲ νοιάζει· κάποτε αἶμα δὲν εἶχα τοῦ γύρω μου, ζηλεύω ἀγρία τρικυμισμένη θάλασσα μὲ τὸ σφύρισμα τ' ἀέρα καὶ

τὸ σκαμπανέβασμα. Τώρα μόνο λίγα κυματάκια πού τὸ μεγάλο βαπόρι ἀψηφᾷ καὶ ἔξακολουθεῖ τὸν ἀτέλειωτο ρυθμὸ του πού σὲ κάνει νὰ ξεχάσεις κάποτε καὶ νὰ νομίζεις πὼς δὲν ἔκανες ἄλλο· στὴ ζωὴ σου παρὰ νὰ ταξιδεύεις καὶ ν' ἀκούεις αὐτὸ τὸν μονότονο ἦχο.

Ἰνδιάν

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΥΝΟ

Ἀπὸ τὴν μέρα πού κατασηκώσαμε στὸ παραμυθένιο ἐκεῖνο μέρος, στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, μιὰ σκέψη μὲ βασάνιζε νύχτα μέρα. Νάναβω στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ δῶ τί εἶναι ἀπὸ πίσω. Ὅταν ἔβλεπα καὶ κυρβόταν πίσω τῆς ὁ ἥλιος, καὶ ὁ φίλος μας Τῶνης ἔπαιζε στὴν φλογέρα του τὸ παλιὸ ἐκεῖνο προσκοπικὸ τραγούδι, ἐγὼ κοίταζα τὴν κορυφὴ μὲ μιὰ μόνο σκέψη. Τί κρύβει ἄραγε πίσω του τὸ βουνό; Ὅταν ἔβγαίνε τὸ φεγγάρι κι' ἐγὼ κουκουλωμένος στὴν κάπα τοῦ φρουροῦ φύλαγα τὴν κατασκήνωσιν, κοίταζα πέρα στὴν μαγικὴ κορυφὴ. Στὸ νοῦ μου εἶχα πλάσει μιὰ τόσο ὠραία εἰκόνα γιὰ ὅσα βρισκόνταν πίσω ἀπὸ τὸ βουνό! Δάση, ρυάκια λειβάδια, θάλασσες... Τὸ ἀπεφάσισα. Πῆρα τὸν «κοντό», τὸν γυλιὸ μὲ λίγα τρόφιμα καὶ ξεκίνησα. Ἡ ἀνάβαση δὲν ἦταν εὐκολή! Σκόνταφτα σὲ πέτρες, γλιστροῦσα στὰ βρεγμένα χόρτα, ἔπεφτα στὰ δυσκολότερα μέρη, μὰ πάντα κοίταζα τὴν κορυφὴ πού μὲ τραβοῦσε σὰν μαγνήτης.

Τέλος, μὲ πονακίμους ἔσχιοντο, πόδια καὶ χέρια ματωμένα, ἔφτασα. Μὲ βλέμμα ἀχόρταγο κοίταξα. Καὶ εἶδα μιὰ εἰκόνα πού μὲ ἀπογοήτευε. Ἐκεῖνη πού εἶχε πλάσει ἡ φαντασία μου ἦταν τόσο ἀνώτερη, τόσο ὀραϊότερη...

Ἰππότης Δόγγη

ΟΤΑΝ ΦΕΥΓΟΥΝ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Τὸ φθινόπωρο πλησιάζει... Ὁ οὐρανὸς εἶναι σκοτεινός, συννεφιασμένος. Χονερὲς σταγόνες βροχῆς ποτίζουν τὴ διασημένη γῆ. Τὰ ἀνθὰ ξεραίνονται. Τὰ λίγα φύλλα πούμειναν κιτρινίζουν καὶ πέφτουν.

Μιὰ μελαγχολία μὲς κυριεύει. Ἡ φύση ὅλη κοιμάται. Τὰ ταξιδιάρικα πουλιὰ ἐτοιμάζονται γιὰ τὸ μακρινὸ τους ταξίδι.

Πτωχὰ μου πουλάκια! πόσοι κίνδυνοι τάχα σὰς ἀπειλοῦν; πόσες θύελλες καὶ πόσες βροχὲς θ' ἀντιμετωπίσουν οἱ μικροὲς κι' ἀδύνατες πτερούγες σας; Γοργόφτερα χελιδονάκια, καὶ σεις τάχα θὰ μὲς ἐγκαταλείψετε; Δὲ θάχω πιά γιὰ ὑπόληψιν τὰ γλυκὰ σας κελαϊδήματα καὶ τ' ἀπαλὸ σας πτερούγισμα; Τί μ' ἄρεσε νὰ παρακολουθῶ τίς κινήσεις σας! Πετούσατε ξένοιαστα ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο καὶ χαιρόσαστε τὴν ἐλευθερίαν σας.

Χτίζατε τίς φωλιές σας στὰ σπίντια μας, χωρὶς οὔτε καν νὰ μὲς ζητᾷτε τὴν ἀδεια.

Μὲ τί ἀγάπη βάνατε τὰ κουνουπάκια καὶ τίς μυγίστσες σ' ἀνοικτὰ στόματα τῶν παιδιῶν σας!

Σήμερα ὁ οὐρανὸς εἶναι συννεφιασμένος. Ἀνοίγω τὸ παράθυρό μου.

Αὐθόρμητα κοιτάζω τὴ φωλιὰ πού ἦταν κάθε μέρα μαζεμένοι ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι.

Ἀλλὰ... μόνο ἕνα μικρὸ πτερό, καὶ μιὰ ἄδεια φωλιὰ ἀντίκρουσε ἡ ματιά μου. Ἐξαφνα ἕνα πτερούγισμα, ἔπειτα δύο, ἔπειτα πολλὰ μού τραβοῦν τὴν προσοχή. Ἐπάνω σ' ἕνα σῆμα τηλεγράφου διακρίνω τοὺς μικροὺς μου φίλους νὰ στριμώνονται ὁ ένας κοντὰ στὸν ἄλλο, γιὰ ν' ἀφήσουν λίγη θέσιν σὲ μερικὸς πού ἀργοῦν. Οἱ φωλιδοῦτες οὐρὲς τους κουνιούνται, τὰ στοματάκια τους ἀνοίγουν, κι' ἕνα ἀποχαιρετιστήριον κελεύσμα φτάνει σ' αὐτὰ μου.

Ἐπειτα φρουστ... ἕνα μαῦρο σύννεφο σηκώνεται στὸν οὐρανὸ, καὶ σιγά-σιγά χάνεται στὸν ὀρίζοντα.

Τὰ χελιδονάκια ἔφυγαν... Ἐκλεισα μηχανικά τὸ παράθυρό μου ἐνῶ ἕνα αἶσθημα μελαγχολίας μὲ κυριεύει.

— Ἀντίο, μικροὶ μου φίλοι, ψιθύρισα, μὴν ἀργήσετε πολὺ νὰ ξαναῤῥθετε.

Βασίλισσα τοῦ Ἰονίου

ΑΗ-ΝΙΚΟΛΑΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Α'.

Νύχτα, τρισάθο σκοτάδι. Μανιασμένος ὁ ἀγέρας θὰ σαρώσει, λές, στὸ διάβα του τὸρμητικὸ ἕνα καλυβόπιτο, στάκροθαλάσι πλάι, πού τραντάζεται συθέμελο σὲ κάθε του λυσσασμένη πνοή. Εἶναι τὸ φτωχοκάλυβο τοῦ Θύμιου τοῦ ψαρά. Στάδυνατισμένο φῶς πού ρίχνει ἡ καντήλα διακρίνει μέσῃ μιὰ γυναῖκα, πού ἀνάμαλη, μὲ μάτια φλογισμένα, γονατιστὴ μπρὸς ἀπ' ἕνα παλιὸ εἰκόνισμα τοῦ Ἀν. Νικόλα προσεύχεται, προσεύχεται θερμὰ καὶ κλαίει... Πού καὶ πού ἕνας λυγμὸς τὴ συνταράζει σύκορμη.

Τάχον πρόσωπο τοῦ Ἀγίου φωτίζεται ἀπ' τὴ λιανοτρέμουλη φλόγα τῆς καντήλας, πού ἀγκαλιάζει ἀπαλὰ τὸ κάθε τί μ' ἕνα μυστηριώδες φέγγος.

Πάνω σ' ἕνα στρώμα δυὸ μικρὲς ὑπάρξεις κοιμῶνται ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ. Ἡ ἀφροντιστὴ εἶναι ἀπλόχερα οἰγμένη στὴ γλυκεῖα τους μορφή.

Ἐξω ὁ ἀγέρας οὐραλιάζει. Τάφρο-μαλλα κύματα χτυποῦν μὲ μάνητα τὰ χαλίκια τοῦ γαλιού· κι' ἀκούεται μακριὰ μιὰ σαλαή, ἕνα βρούχισμα, ἕνας βόγγος...

Κι' ἡ φτωχὴ γυναῖκα δέεται μὲ πίστη, μ' ὅλη τὴ δύναμιν τῆς εὐλαβικῆς τῆς κι' ἀκακῆς καρδιάς... Ἐξάφνου ἀνασηκώνεται, μ' ὀλότρεμο βῆμα ξυγώνει τὰ κοιμισμένα παιδάκια, σκύπτει καὶ τὰ γλοκοφιλεῖ μὲ τὰ φρυμένα της τὰ χεῖλη.

— Τάγγελοῦδια μου! σιγολέει· κοῖμα νὰ τὰ ξυπνήσω... Μὰ σὰν νὰ πῆρε ἔξαφνα μιὰ ἀπόφαση; Γιὰ κείνον... γιὰ κείνον... πρέπει. Τάραξαι καὶ τὰ βάζει στὸ πλάι της, γονατιστὰ μπρὸς ἀπ' τὸ εἰκόνισμα.

— Προσευχθῆτε... λέει· προσευχηθῆτε γιὰ τὸν πατέρα σας, πού εἶναι στὴ θάλασσα... σ' ἀγριο πέλαγο... μὲ τέτοια ὀργὴ Θεοῦ... καὶ κλαίοντας βυθίζεται πάλι στὴν προσευχὴ γιὰ τὸν πολυαγαπημένον της τὸ Θύμιον.

Τὰ παιδιὰ ἔξαφνασμένα ἀπ' τὰ πότομο ξύπνημα καὶ βλέποντας τὴ δόλια μάννα τους νὰ κλαίει, κλαῖνε κι' ἐκεῖ. Στὴν ἀρχὴ μὴ καταλαβαίνοντας, τρίβουν τὰ μάτια τους καὶ τρομαγμένα

ξεφωνίζουν. Μά ο μεγάλος—θάταν ως δέκα χρόνων,— σάν πέρασε το πρώτο ξάφνιασμα, κατάλαβε και σκύβοντας σταυτί το πιό μικρού:

— Μην κλαίς, του λέει, έλα να πούμε τη προσευχή μας στον Άγιο για τον πατέρα.

Κι' αρχίζουν κι' οι δυο να ψελλίζουν μια προσευχή...

Η μητέρα στο θέαμα αυτό τάγκα-λιάζει τρυφερά, και, βρέχοντας τα μάγουλά τους με τα καυτά της δάκρυα, τα φιλεί, τα φιλεί πολλές, πολλές φορές...

Κι' έξω ο άερας φυσομανά...

Δυσόχαρτο

ΣΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΑΣ ΣΠΙΤΙ

Έκείνο το καλοκαίρι το περνούσαμε στην πατρίδα της μαμιάς. Δεν θα ήμουνα τότε παραπάνω από έπτά χρόνων. Καθόμαστε στο παλιό οικογενειακό σπίτι που για μās είχε άμετρητες χάρες. Στο πάνω πάτωμα είχε μια κάμαρα μεγάλη, στενόμακρη, που χωρισμένη στη μέση θα σχημάτιζε δυο κανονικά δωμάτια. Απέναντι απ' τη μοναδική της πόρτα ήταν ένα παράθυρο σχεδόν ολόσκέπαστο απ' τα κλαδιά μιάς γέρινης αμυγδαλιάς. Σ' αυτή την είχαμε δώσει την κούνια μας, κι' είχαμε στήσει κάτω απ' τον ίσκιό της μια καλυβούλα: το στρατηγείο μας. Καθώς είναι φυσικό, το παράθυρο προς την αμυγδαλιά μās άνηκε δικαιωματικά. Κ' έτσι μαζί μ' αυτό ήταν κι' η κάμαρα δική μας. Ο αδερφός μου είχε το κρεβάτι του από την άριστερη μεριά του παραθυριού. Το δικό μου ήταν στη δεξιά.

Κάθε πρωί που ξυπνούσαμε, τρέχαμε στο παράθυρο ν' ανοίξουμε τα παντζούρια. Πολλές φορές άργούσαμε πολύ καθώς προσπαθούσαμε κι' οι δυο μαζί να βγάλουμε το μάνταλο και τότε έβλεπε φωνές και θυμώματα! Κανέναν απ' τους δυο μας δεν παραδεχόταν πως έφταιγε με τη βιασύνη του. Μά όταν άνοιγε και βλέπαμε την καλυβούλα στη θέση της, την κούνια μας: άπειρα χαίτη και τη μυγδαλιά μας πάντα εκεί, ήμερώναμε με μιάς για να κοιτάζουμε τ' άγαπημένα μας.

Στην κάμαρα ύπληρχε κι' ένα πατάρι. Τόνοιρό μας ήταν νάνεβοι με καπάνω και να ιδούμε... τί θαυμάσια πράγματα που θα είχε!

Ένα μεσημέρι, όταν όλοι θα ήταν στα κρεβάτια τους, βρέθηκε η πιο κατ'άλληλη ώρα για το πραξικόπημά μας.

Όλο το πρωί εκείνης της ημέρας καθόμαστε σ' αναμμένα κάρβουνα. Γυρίζαμε από τη μια κάμαρα στην άλλη χωρίς να μās κάνη καρδιά ν' αρχίσουμε κανένα απ' τα συνηθισμένα μας παιχνίδια. Οί ώρες μās φάνηκαν ατέλειωτες ως πού να νιώσουμε πως όλα είχαν ήσυχάσει. Τότε σιγά-σιγά, τραβήξαμε το ένα κρεβάτι κάτω απ' το πατάρι, ανεβάσαμε πάνω μια καρέκλα και δεν μās έμενε πιά παρά να μεταχειρισθούμε την αυτοσχέδια αυτή σάλα. Έγώ τόκανα πρώτη κι' έδωσα μετά το χέρι στον αδερφό μου.

Όταν βρεθήκαμε πάνω κοιτάξαμε απορώντας γύρω μας. Ένα παχύ-παχύ στρώμα σκόνης στις άδειες σανίδες και τίποτ' άλλο. Δεν πιστεύαμε πως ό,τι βλέπαμε ήταν ή αλήθεια. Κοιτάζομαστε άφωνοι κι' οι δυο, έχοντας μιά σκέψη: Πώς σίγουρα κάποια νε-

ράιδα θα εξαφάνισε το μαγικό κόσμο που ήταν εκεί, για να τιμωρήσει την άνυπακοή μας και την περιέργεια.

Κατεβήκαμε αμίλητοι κι' αμίλητοι ξαπλώσαμε στα κρεβάτια μας. Μās φαίνονταν πως αν ανοίγαμε το στόμα μας θ' άρχιζαμε να κλαίμε. Στη μαμιά δεν είπαμε τίποτα γι' αυτό, μα ούτε και μεταξύ μας για πολύν καιρό ύστερα. Είναι δύσκολο να μιλάμε κανείς για όνειρά του που διαψεύστηκαν!

Από τότε πολλές φορές κάτι που από μακριά το νόμιμα όραίο κι' έπλαθα χίλια χρώσα όνειρα γι' αυτό, φανερώθηκε άδαιο, άπελπιστικά άδαιο σάν το πατάρι του παλιού μητρικού μας σπιτιού!

Νταϊζή

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΟ ΜΠΟΛΙ

Κάποτε ένας χωριάτης είχε πάει στην Αθήνα για δουλειά.

Όταν γύρισε στο χωριό τον ρώτησε ένας άλλος:

— Έ! Καλώς όρισες, μπάρμπ' Θανάσ'! Τι νέα από την Αθήνα;

— Μή τ' άρωτάς! Κώτσο μου, με μολιάσανε.

— Κι' από τί ήτανε το μπόλ'; ρωτά ο μπάρμπα Κώτσο.

— Μά, από βώδ'.

— Έ! κι' έχ' γούστο να γίνης και σ'ό βώδ'! Τά δέντρα άμα τά μολιάσης, από νεραντζιές γίνονται πορτοκαλιές, λεμονιές, ότι είναι το μπόλι. Έχ' γούστο λοιπόν και σ'ό να γίνης βώδ'!

(γεγονός)

Χλόη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπαμπά! αυτός ο σκύλος με πήρε για γατάρο!

— Μπά! κι' από πού το κατάλαβες;

— Νά, μόλις με είδε, μου έβγαλε τη γλώσσα του.

Δανάη

262ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις Πνευματικών Άσκήσεων από τα φυλλάδια της Α' τριμηνίας του 1933 (Δεκεμβρίου - Φεβρουαρίου).

Γίνονται τέσσερες Διαγωνισμοί Λύσεων το χρόνο με πολλά βραβεία, ένας κάθε τριμηνία. Ο 262ος που προκηρύσσεται σήμερα, είναι της Α' Τριμηνίας και θα διαγωνισθούν σ' αυτόν όσοι θα λύσουν Πνευματικές Άσκήσεις από το σημερινό φυλλάδιο ως το τελευταίο του Φεβρουαρίου 1933.

Οί παλαιοί συνδρομηταί ξέρουν τους δρους που μόνουν οί ίδιοι. Οί νέοι θα τους μάθουν από τον Όδηγό του Συνδρομητού που, αν δεν τον έχουν, πρέπει άφαινωτως να τον αγοράσουν (τιμάται δρ. 5 και 6 ταχυδρομικώς δρ. 6 και 7). Γιατί στον Όδηγό θα βρούν δλους τους δρους της συμμετοχής σ' κάθε Διαγωνισμό και γενικά σ' όλη την κίνηση.

Έπειτα θαγοράσουν από το γραφείο μου χαρτί των λύσεων ή λυσόχαρτο, όπου, κατά τους δρους του Διαγωνισμού, γράφονται οί λύσεις. (Σ' άλλο χαρτί γραμμένες, λύσεις δεν είναι δεκτές.) Θα στείλουν το αντίτιμο (δρ. 3,50 από το Έσωτερικό και άπό δρ. 5 από το Έξωτερικό) και θαγοράσουν μια δεσμίδα με 13 φύλλα, που άρχουν για τις λύσεις μιάς τριμηνίας. Όσο για την προθε-

σμία που θα τις στέλνουν, αυτή σημειώνεται επάνω από τις Πνευματικές Άσκήσεις κάθε φυλλαδίου. Οί λύσεις π. χ. του σημερινού είναι δεκτές ως τις 3 Φεβρουαρίου. Έχουν λοιπόν καιρό, όσοι θέλουν να διαγωνισθούν, να προμηθευθούν και Όδηγό και χαρτί.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, 42 δδς Ευριπίδου, τήν 23ην Νοεμβρίου 1932

ΔΗΛΩΣΗ

Δεν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο, για τα όποια πρέπει να πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετε τα και βάζετε το γραμματόσημο σωστό. Δεν άπαντώ σ' κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που τα έχει ο Όδηγός του Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6 για το Έσωτερικό και 7 για το Έξωτερικό, και πρέπει να τον προμηθευθή όποιος θέλει να λαβαίνει μέρος στην κίνηση.

ΑΓΑΠΗΤΑ μου παιδιά, με το φυλλάδιο τουτό άρχίζω τον 55ο χρόνο μου. Εύχηθήτε στο Θεό να με βοηθήσει να τον τελώσω, για να ξαναρχίσω κι' άλλον, κι' άλλον... Μά βοηθήστε με και σεις, σάν καλά μου παιδιά, με την έγκαιρή άνανέωση της συνδρομής σας και με το γενναίο σας ξεσπάθωμα. Έργασθήτε όσο μπορείτε για τη διάδοσή μου!

Ο «ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ»

Είναι τυπωμένος σ' ένα βελιγράκι που το πουλώ στο γραφείο μου 5 δραχμές, και το στέλνω ταχυδρομικώς αντί δρ. 6. Όσοι δεν το έχουν, νέοι ή και παλαιοί συνδρομηταί, πρέπει να το αγοράσουν. Γιατί ο Όδηγός είναι απαραίτητος σ' όσους θέλουν να παίρνουν μέρος στην κίνηση. Άλληλογραφία, Διαγωνισμούς, Σελίδα Συνεργασίας κτλ. Έκεί θα ιδούν δλους τους δρους, που μόνουν πάντα οί ίδιοι. Μόνον οί όροι της Σ. Συνεργασίας έχουν αλλάξει από πέρου' άλλ' αυτούς θα τους ιδούν παρακάτω, στην οικεία στήλη.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1932

Τήν 30 Νοεμβρίου έληξε ή ισχύς των Ψευδώνυμων του 1932. Όσοι θέλουν να κρατήσουν το ίδιο ψευδώνυμο και για το 1933, πρέπει να στείλουν 10 δραχμές, να τους το άνανέωσω, ως το τέλος Ιανουαρίου. Άφου περάση κι' αυτή ή προθεσμία, κάθε μη άνανεωμένο ψευδώνυμο τό θεωρώ έλεύθερο και τό δίνω στον πρώτο που ήθελε τό ζητήσει.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1932

Τώρα που τελείωσε ο χρόνος, όσοι θέλουν να λάβουν μέρος στον Διαγωνισμό των Ευσήμων του 1932, πρέπει, κατά τον Όδηγό, να μού στείλουν τη σχετική Σημείωση. Καθένας δηλαδή να μού γράψη τά Εύσημα που πήρε από 1ης Δεκεμβρίου 1931 ως 30 Νοεμβρίου 1932, σημειώνοντας τον Διαγωνισμό, τον αριθμό του φυλλαδίου που δημοσιεύθηκαν άποτελέσματα, με τί ψευδώνυμο έλαβε μέρος, και στο τέλος γενικό άθροισμα. Π: χ: «Σημείωσις Ευσήμων του 1932 του τάδε. Στον δεινα Διαγωνισμό Λύσεων, με τό τάδε ψευδώνυμο. στο δεινα φυλλάδιο, έλαβα Εύσημα 10. Στον Διαγ. Διηγήματος, με τό τάδε ψευδώνυμο, στο δεινα φυλλάδιο, έλαβα Εύσημα 20. Ήτοι έλαβα εν όλω Εύσημα 30».

Σημειώσεις είναι δεκτές μέχρι τέλους Ιανουαρίου. Και παρακαλώ να στείλουν όλοι, όσο λίγα Εύσημα κι' αν έχουν πάρει.

Θά μού κάρουν χάρη, γιατί θά με διευκολύνουν πολύ στην έξαγωγή των Άποτελεσμάτων, όσοι θα μού στείλουν και Γενική Στατιστική των Ευσήμων του 1932 με τά ψευδώνυμα αλφαριθμητικώς και κατόπι κατά σειράν έπιτυχίας.

Άποτελέσματα των Ευσήμων θά δημοσιευθούν τό Φεβρουάριο. Κι' οί βραβευμένοι θά έχουν τάς τιμάς και άμοιβάς που όρίζει ο Όδηγός.

Σας ύπενθυμίζω ακόμη τό Δημοψήφισμα Ψευδώνυμων του 1932, που ή προθεσμία του είναι μέχρι τέλους Δεκεμβρίου, καθώς και τό Δημοψήφισμα γι' άνακήρυξη Πρωτοδιαπλάσπου και Πρωτοδιαπλάσοπούλας, που οί όροι του δημοσιεύτησαν στο 50ο φυλλάδιο κι' ή προθεσμία του λήγει τήν 30 Μαρτίου 1933.

Έπίσης και τον Διαγωνισμό Έσπαθώματος—Ιδε φυλλ. 51ο.

Η άδελφή της Άνθισμένης Λεμονιάς με διάβαζε και με παρακολουθούσε τόσα χρόνια, αλλά δεν λάβαινε μέρος στην κίνηση, γιατί δεν είχε διαβάσει τον Όδηγό κι' ένόμιζε πως πρέπει να είναι κι' αυτή συνδρομητρια! Σκόπευε λοιπόν να ζητήσει για θώρο πρωτοκρονιατικό από τον πατέρα της να την έγγραφη, και καταλαβαίνετε πόσο χάρης, όταν ή άδελφή της της εξήγησε πως δεν ήταν άνάγκη να περιμένη τόσο πολύ. Κάθους λοιπόν άμέσως και μού έγραψε ένα ένθουσιώδες γράμμα, όπου ξεχειλίζει όλη ή αγάπη της. Η νέα χρονιά της «Νέας Έστίας» άρχισε από την 1 Ιανουαρίου και ή έτησία συνδρομή είναι 140 δρ. Γι' τήν «Διογεχνία» δεν γνωρίζω. Τό βιβλίο της δ. Καρακάλου τό έστειλα.

Στις έπτά τό πρωτό κλήσει να μού γράψη τό Κρινάκι, άγουροξυπνημένο ακόμη τό καίμενο, γιατί ο άδελφός της βιάζόταν να περάση από τό γραφείο μου για να φέρη την συνδρομή! «Σκέψου τί γράμμα μού να σοο γράψω πριν καλοξυπνήσω!» λέει ή ίδια. Μολταυτά αυτά τά λίγα λόγια που μού γράφει είναι υπεραρκητά για να καταλάβω την αγάπη της. Δεν είναι μικρό πράγμα να θυσιάση κανείς τον ύπνο του!

Γάμοι, γάμοι και χηρές! Η Χλωμή Νεράιδα μού άναγγέλει τους άρραβώνες της και ή Φρανοίνα μού γράφει ότι έγιναν οί γάμοι της. Κι' οί δυο όμως μού γράφουν ότι δεν θά πάσουν να με διαβάσουν και να παρακολουθούν την κίνηση μου, και βρίσκουν εύκαιρα ν' άνανεώσουν τη συνδρομή τους. Νά αγάπη μία φορά! Συγχαίρω και τις δυο καλές μου φίλες και τις εύχομαι κάθε εύτυχία. Τις παραγγέλλω έξέτελέσα.

Σ' εύχαριστώ πολύ, Ξανθό Ποντινάκι, για την αγάπη που μού έχεις, άφου όταν σοο μένει καιρός, γράφεις πρώτα σ'ε μένα και ύστερα στις θείες σου και στις ξαδέλφες σου. Άς είναι όμως, πρέπει να γράψω και σ' αυτές για να μην έχουν παράνονο. Όσο για τά άγενή παιδιά που δεν σοο άπαντούν στα τετραδιά σου και στις κάρτες σου, τί να σοο πώ; Έπρεπε αυτά τά ίδια να τό συναισθάνονται. Πολύ εύχαριστώ τις θείες σου και τις ξαδέλφες σου γι' τήν αγάπη σου. Άπό τήν Αθήνη της Μ. Αικατερίνης και τό άτιτλο και άντικανονικό δεύτερο κομμάτι της Άλκυονίδος.

τήν αυτή λέξη. Άν τις βρής, έλυσες και τό άίνιγμα.

Σ' άλλους δεν έχω τόπο νάπαντήσω. Τους άφησα για τό έρχόμενο όπου οί άνακοινώσεις δεν θάναί τόσες.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Κάθε συνδρομητής με ψευδώνυμο, ή άδελφή συνδρομητού, αλλά με ψευδώνυμο έπίσης, έχει τό δικαίωμα να στείλη τώρα ένα μόνο κομμάτι για τη Σελίδα Συνεργασίας. Για τό είδος, την έκταση κτλ. τά λέει ο Όδηγός. Κι' άφου μάθη την τύχη αυτού του πρώτου κομματιού—δταν δηλ. τό ίδιό δημοσιευμένο ή στις άπορρίψεις—έχει τό δικαίωμα να στείλη δεύτερο. Έπεται τρίτο και καθεξής.

Από τά κομμάτια που περίμεναν τη σειρά τους από καιρό, σημειώνω παρακάτω ποιά έχουν έγγραφη, για να δημοσιευθούν προσεχώς, και ποιά έχουν άπορριφθεί, (άλλά χωρίς να εξήγη τό λόγους, γιατί δεν έχω τόπο κι' έπρεπε να τελειώσω μ' αυτά.) Λοιπόν, όσοι τόσο άπορρίπτεται σήμερα τό κομμάτι τους, μπορούν άμέσως να στείλουν άλλο. Όσοι τους έγκρίνεται, θά στείλουν άλλο άμα δημοσιευθή.

Δεν μού μόνουν τώρα άδιάβαστα, παρά λίγα που έλαβα αυτήν και την προηγούμενη έδομάδα.

Έγκρίνονται: «Μιά περιπέτεια» της Ολυμμένης Γοητίας. «Άντιθέσεις» της Ροδόγλης. «Ο Γερο-Σωτήρης» της Νυφούλας τ' Ουδανού. «Κάστανα ζεστά!» της Μίνυ-Μάους. «Τόν περιμένουν» του Άρχιζιάννου. «Ένα κομμάτι Κέρκυρα» του Κουροζού. «Έργα χονταί!» του Νυχτοπούλι. «Γιατί άγαπώ τά λουλούδια» της Όνειροπλέχτρας. «Ψεύτικη χαρά» της Νέας Έλлады. «Μιά βραδιά» της Διέγλης. «Άίγιοι Στίχοι» της Ραγισμένης Λύρας. «Στην Πάτμο, Β'» της Ινδιάνας. «Άη-Νικόλας, Β'» του Δυσόχαρτο. «Η Αίνα κι' ο παππούς της» της Παλῆς Αθήνας.

Άπορρίπτονται: «Είναί μέρες» του Θαλασσοδραμένου Ακρογιάλιου. «Εύα» του Άνθισμένου Ουμαριού. «Η έξομολόγησις των μικρών» της Μπ. Κ. «Μιά έξυπνη φάρσα» της Ε. Ν. «Σκέψεις» της Πονεμένης Ψυχής. «Χαραυγή στο θαλασσοχώρι» του Κένταυρου. «Όμορφα χρόνια» του Ε. Β. «Η Άλεπού και ο γαϊδάρος» της Σ. Α. «Το φλιό ύπακοή» του Άγγελουδίου των Όνείρων. «Έγχε γαί» και «Νυχτερινές πεννιές» του Αήμιου Άνθού. (Τό δεύτερο άντικανονικό.) «Η έξυπνάδα του σκύλου» του Κ. Α. «Ο γεωργός κι' ο γιός του» της Άφροδίτης. «Τό πρωτό» του Όλ. Κ. «Η αστάθεια της Εδυχίας» της Τσεμουνάνας. «Υστερα από την μελέτη του Βέδα. «Θά γυρίση» του Πειραιωτάκι. «Μαμπά» του Γ. Π. Π. «Εκδρομή κ. τ. λ.» του Χειμώνανθου. «Καλοκαιρινή μελέτη» του Μικρού Βιολάνι. «Μικρούλτσα» του Α. Κ. «Χάθηκε ή Νένα!» του Κόνικου Κρίνου. «Ζήτω ή ζωή» της Αύγης Ρόδου. «Ταξιδιώτης» του Ταξιδιώτη. «Χθές βράδυ» της Ο. Α. «Τό άστέρι της μαμιάς» της Π. Ρ. Σ. «Δύστυχη Μανούλα» της Αϊντας. «Δύσις» του Δάμωνος. «Άνοξιάτικη μέρα» της Ε. Κ. «Τό έρημοκλήσι» του Π. Α. «Κάτω από τά πεύκα» της Ν. Ρ. «Διάφορα λαϊκά» του Θέμου Μιράντα. «Άπό τήν Αθήνη της Μ. Αικατερίνης» και τό άτιτλο και άντικανονικό δεύτερο κομμάτι της Άλκυονίδος.

«Μιά μαλαγχολική ύπαρξη» του Π. Κ. «Τό παραμύθι» και ή «Βασίλισσα» του Ψ. Ψ. Ψ. (τό δεύτερο άντικανονικό). «Νοσταλγία» της Τ. Τ. «Πένθιμο Σονέττο» της Π. Α. «Θλιβερές άναμνήσεις» του Κοζάνου. «Φεύγοντας» του Ε. Ε. Ε. «Έλλειψεις ποιημάτων» της Σαπουνόφουσας. «Ο Χιονιάς» της Νεφέλης Παπαδοπούλου. (που για να ξαναστείλη στη Σ. Σ. Σ. πρέπει να πάρη ψευδώνυμο) «Τό μέλλον μου» του Μενεξεδένιου Όνειρου. «Ψυχή μου, μοιάσε...» της Φ. «Όνειροκρίτης» του Τ. Ο. «Διακοπαι» της Γ. Θ. «Όνειρα» της Α. Α. «Ο σκύλος και ο γάλος» του Μπετόβεν. «Άπόψε πο-νῶ» της Ν. Ν. Ν. «Άκροβάτης» του Κόματος του Ιονίου. «Η φίλη μου» της Κόρης των Φαίανων. «Στην Κόλασι» της Π. Α. «Τρελλή μάνα» της Σ. Π. Σ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άνανέωνεται, αν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, δρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύουν ως τήν 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν σ'ε άγόρια και όσα από Κ, σ'ε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Χρουσάφενια Δύση, κ. Μυθική Βασιλοπούλα, κ. (ΝΠ). Τεμπέλης, ά. (ΑΘ). Αδάμας, ά. (ΚΜ). Νέλσον, ά. (ΝΒ). Λολίτα, κ. (ΒΜ). Άλκηστις, κ. (ΕΚ). Καστανή, κ. (ΡΚ). Μασκώτ, κ. Τιτανός, ά. (ΕΠ). Έλβα, κ. (ΕΒ). Άγγελος της Δευτεριάς, ά. (τί σ'ε μέλει). Κλαίλια, κ. (ΑΠ). Νέα Βεγγάζη, κ. (ΑΚ). Γουλιέλμος Τέλλος, (Α. Μελαγχολική Όνειροπόλος, κ. (ΜΚ). Δεβάντα, κ. (??). Ζήτω τό 21, ά. (! !). Θέμα, κ. (ΑΠ). Κέρινη Κούκλα, κ. (Π). Μυρτούλα, κ. (Πρώην Όνειροπ. Έλληνοπ.). Διαιμάντι της Άνατολής, κ. (Χά-χά). Έλληνικό Άερογιάλι, κ. (ΑΜ). Δροσσταλίσ, κ. (ΟΚ). Δυκόφως της Δόξης, ά. Έξηναβελώνης, ά. (ΤΣ). Ίππότης του Θανάτου, ά. (...). Κρινόλευκη, κ. (ΑΠ). Γαλανομάτα, κ. (Π). Άύρα, κ. (Συλ). Άνεμοί. Πουεντογαμπής, ά. (Συλ). Άνεμοί. Μπόεμ, κ. (ΘΧ). Γοργονα, κ. (ΚΓ).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: (Θά δημοσιευθούν στο έπόμενο.)

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Ένδοξον Έλλάδα (περαστικά, θά σ'ε περιμένω) τά νέα μυθιστορήματα τά είδες! Χωρίς Φτερά (χότσιο τό παθημά σου με την άδελφούλα Έστελλα) Σύλλογον Άνεμοι (τέσσερα ξεσπάθωματα! μπάβο, καλά μου, παιδιά! Τίτσιανόν (αυτό τό ψευδώνυμο σοο διαλέξα περιμένω όσα μού γράφεις) Κόνικνο Καναρίνι (εύχαριστώ για τό ξεσπάθωμα) πῶ-πῶ, τί πολυάσχολη που είσαι! τό κομμάτι σου θά τό διαβάσω με τη σειρά του) Βιολέτταν (ή καθυστέρηση όφείλεται στο ταχυδρομείο) απ' έδω τό φυλλάδιο στέλνεται τακτικῶτατα! όχι, ή Κ. Φ. δεν είναι τετραδιά έστειλα) Δεβάντα (εύχαριστώ για τά καλά λόγια) γι' αυτά που γράφεις για τό «Βασιλόπουλο» διάβασε τόν πρόλογο στο 1ο φύλλο του 1932 να ιδής τί γράφει ο συγγραφέας) Άγγελιά (σ'ε περιμένω) εύχαριστώ για τά καλά λόγια) Άντινέαν (εύχαριστώ πολύ τη μαμιά για την αγάπη της) έλαβα και έξέτελέσα τις παραγγελίες σου) Κρινόλευκη (αυτό τό ψευδώνυμο σοο ένεκρίνα, Όδηγό έστειλα) Γαλανομάταν (αυτό σοο ένεκρίνα) Έλπίδα (οί δυο σου άγγελίες κάνουν δρ. 16,20

και 8χι. 13' σφέλεις λοιπόν 3,20 ακόμη.
Διαμάντι της 'Ανατολής (βλέπεις, ήταν
 ελεύθερο· δεν είναι λόγος επειδή δεν μπό-
 ρεσες να ξεσπαθώσεις, να μη λάβης μέ-
 ρος στην κίνηση· φέτος περιμένω να δρά-
 σης·) **Μυστηριώδη Καβαλλάρη** (εύχαρι-
 στώ για τα καλά λόγια· φυλλάδια έστειλα·)
Δήμιον 'Ανδόν (ή συνδρομή σου λήγει
 στις 31 'Ιουλίου·) **Φρόσω Γαρουφαλῆ**
 (πολύ σ' εύχαριστώ για όσα γράφεις και
 για την ανανέωσή σου· φρόντισε λοιπόν να
 διαβώσης τη Διαπλάση στο νησί σας·) **Θέλ-
 μαν** (αυτό σου ένέκρινα και περιμένω να
 δράσης στον κύκλο μας· εύχαριστώ για τα
 καλά λόγια·) **'Αθάμαν** (έστειλα 10 τε-
 τράδια· την ανανέωση θά ειδεις·) **Μελαγ-
 χολικήν 'Ονειροπόλον** (έλαβα· χαρτί λυ-
 σεων έστειλα·) **'Αμαλίτσαν Πόλλη** (έλα-
 βα· παραστικά της τεμπελιάς· πολύ δυσ-
 νάγνωστο το γράμμα σου, δεν έβγαλα σχε-
 δόν λέξη·) **'Αγγελον της Δευτεριάς** (εύ-
 χαριστώ για το Ξεσπάθωμα και περιμένω
 και τα άλλα· το ψευδώνυμό σου ισχύει ά-
 πό την 1 Δεκεμβρίου·) **Πλυκειά Παρηγο-
 ριά** (εύχαριστώ για την ανανέωση· μην
 στενοχωριέσαι για την άποτυχία σου· θά
 βρῆς άλλες να ξεσπαθώσεις· βέβαιο έστειλα·)
Σγουρόμαλλο 'Αγόρι (κομμάτια για την
 Σ. Σ. δέχομαι· ή απάντησή σου στον
 διαγωνισμό δεκτή·) **Κεφαλλονιτοπούλαν**
 (συγχαρητήρια για το άριστα· το Παιδικό
 Πνεύμα άλλως να το γράφης σε χωριστό
 χαρτί·) **Πασχαλιάν** (εύχαριστώ για τα
 καλά λόγια· καλή δύναμη στα μαθήματα·
 ό λογαριασμός σωστός·) **Κοζάκον** (βέβαιο
 έστειλα·) **Θ. Θεοφάνην** (δεκτή·) **Δόρδον**
Βύρωνα (έλαβα, περιμένω·) **Μεγάλην 'Ι-**
δέαν (παραγγέλεις εξετέλεσα·) **Ταπεινὸ**
Γιούλι. **'Αρετήν 'Αργυροῦ, Δ. Κουτσο-**
δόντη (έλαβα, εύχαριστώ·) **Φάουστ, 'Αρ-**
λίταν κτλ.

Εἰς 8σας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30
 Νοεμβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 262ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
 Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέ-
 χρι τῆς 3 Φεβρουαρίου.

1. Δεξιόγραφος

Ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι τὸ πρῶτο·
 Στὸ σταυρὸ μέσα τὸ ἄλλο, λυτὰ·
 Κι' ἱστορικὸ ποῦ ἔκανε κρότο
 Τῆς Ἰουδαίας στὰ δυὸ μου κοίτα,
 Μηλολὲνθη

2. Συλλαβόγραφος

Μιά πρόθεσις καὶ νότα
 Μὲ τέχνη ἂν συνενώσης
 Βουνὸ νησιοῦ, ποῦ βγάζει
 Φωτιά, θὰ φανερώσης.
 Δεξιόμορφο Τριπολιταστάκι

3. Τετραπλοῦς Μεταγραμματισμός

Μὲ Τὰ ἢ μὲ Μὶ ἢ με Δέλτα.
 Νησιά 'ναι καὶ τὰ τρία·
 Γιὸς τῆς Στυγὸς μὲ Ζῆτα,
 Κι' ἀρχαῖος θεὸς μὲ Βῆτα,
 Τῶν Ἀσσυρίων λατρεῖα.

Μαρίνος Βέγιας

4. Τονόγραφος

Λέξεις εἶναι τῆς κοινῆς·
 Ἄν τὸ πρῶτο ἔχη κανεῖς,
 Δυστυχία, συμφορὰ του!

Μ' ἂν ὁ τόνος κατεβῇ,
 Νὰ τὸ στρώση θὰ μποοῖ
 Στὸ γυμνὸ τὸ πάτωμά του.

Ρασπουτίν

5. Κλίμαξ

A * Σ Ἐκ τῶν ἄνω κα-
 A * * Σ τὰ σειρὰν· στοι-
 A * * * Σ χεῖον, δημοτικὸς
 A * * * * Σ ἥρωας, πόλις ἑλ-
 A * * * * * Σ ληνική, μυθο-
 A * * * * * Σ λογικὸς κριτῆς,
 A * * * * * * Σ μοῖρα, ἀρχαῖος
 τραγικὸς ποιητῆς, βασιλεὺς τ. Σπάρτης.
 Νυφεύλα τ' Ὀυρανέῳ

6. Ἐπιγραφή

Δ Λ Ο Τ Π Σ

Υ Ο Π Η Α Ο

Τ Π Α Ι Σ Ε

Ι Α Α Ν Ε Χ Θ Η

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Δανάη

7. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 2 9 = Ρωμαῖος φιλόσοφος

2 3 5 8 2 9 = Ἄνεμος

3 1 6 = Ἐξ οὗ τὸ πᾶν

4 5 6 7 6 = Νῆσος

5 2 8 1 2 9 = Νεοέλληνας ζωγράφος

6 1 8 2 9 = Οὐράνιον σῶμα

7 3 5 2 9 = Ἀρχαία πόλις

8 2 3 1 8 2 9 = Αὐτοκράτωρ

9 3 5 2 9 = Νῆσος

Εὐάγγ. Ι' Ἀραχωβίτης

8-12. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀντάλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκά-
 στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
 λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
 σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
 τόσαι λέξεις:

Θάσος, καλός, Βόλος, ὄξος, μανία.

Χαραυγή

13. Φωνηεντόλιπον

* - κλ - κρδ - νκ - τν - κκ - τχ

Φάουστ

14. Γρίφος

			ος		ος
	χος		ος	ος	ος
*Τα τρῶς;	χος	χος	ος	ος	ος
ἄ!	δολ		ος		
	χος	χος	ο	ο	ο
	χος		ο	ο	ο
			ο	ο	ο

Λαχτάρα τῆς Δευτεριάς

[Ἐξακολουθεῖ ἡ δημοσίευσις Ἀσκή-
 σεων ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τοῦ 258ου Δια-
 γωνισμοῦ. Λίαν προσεχῶς θὰ δημο-
 σιευθοῦν τάποτελέσματα καὶ θὰ προ-
 κηρυχθῇ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύν-
 θεσιν Ἀσκήσεων. Ἐντομεταξὺ κανεῖς
 δὲν εἰμπορεῖ νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς
 δημοσίευσιν. Ἴδε Ὁδηγόν.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38

502. Καλλικρήτη (καλή, Κρήτη).—

503. Δαίμων-Δάμων.—504. Κόλαξ-κό-

ραξ.—505. Ἡ ὅλη.

506. Ν Σ Ο Σ Ο Σ

Ν Σ Ο Σ Ο Σ

Ο Ε Η Υ Η Ι Ε Α

Κ Ρ Ρ Ν Κ

Ω Ο Σ Ο Σ

Ν Σ Σ Σ

507—511. Διὰ τοῦ Σ: Σύμη, Σάμος,

σανός, Σύρος, ἄστος.—512—514. 1, Σο-

φὸν τὸ σάφες, 2, Μελέτη τὸ πᾶν, 3,

Φεῦγε τὸ ψεῦδος.—515. Χρόνου Φεί-

Ο Υ δου (Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς·

Ι Δ φῆκατὰ στίχον ἐκ τῶν κατω. ΟΥ·

Φ Ε ράλης, ἸΔη, ΦΕιδίας, ΟΥρανία,

Ο Υ ὈΝομα, ΧΡυσός.)—516. Κύρις

Ο Ν ἐλέησον.—517. Μελέτη τὸ πᾶν

Χ Ρ (μὲ λε τι, τόπαν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὸ στοι-
 χεῖα δρ. 6. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
 δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς
 στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
 διπλά ἢ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΓ'—1]

Α γαπητὰ Διαπλάσπουλα, ἀπ' ὅλα-εξ
 σας ὁ Ἀθάμας περιμένει τετραδιά-
 κια καὶ γραμματάκια. Δ/σις: Κωνσταντῖ-
 νον Μπουλουγούραν, Πετρομαγοῦλαν Λε-
 βαθείας,

[ΛΒ'—2]

Τ ὁ ψευδώνυμό μου Ὀνειροπλέχτρα ψη-
 φίστε ὅλοι. Μπουμπουλῖνα, ἀκόμη νὰ
 περιμένω; Νέλων, σ' εύχαριστῶ γιὰ τίς
 εὐχάς σου, μὰ δὲ σὲ ξέρω ποῖς εἶσαι.

Ὀνειροπλέχτρα

[ΛΓ'—3]

Ψ ηφίστατε ὅλοι:
 «ΜΕΓΑΛΗΝ ΙΔΕΑΝ»

[ΛΓ'—4]

Π οἶα εὐγενικὰ καρδιά θὰ ἀρνηθῇ ἓνα
 τετραδιάκι Μ. Μυστικά; Νὰ Περιμέ-
 νω; Στὴν Δ/σιν: Νένα Γιαντουράκη, Καρ-
 λόβασι, γιὰ τό:

Διαμάντι τῆς Ἀνατολῆς

[ΛΓ'—5]

Σ υγχαίρομεν τοὺς Ντίνο Αὐγερίτη καὶ
 Κυρά τῆς θάλασσας γιὰ τὴν ἀνακή-
 ρυξί τους ὡς πρωτοδιαπλάσπουλα.

Σφίγξ, Ἐλπίς, Ἰὼ

[ΛΓ'—6]

Σ τὴ γιορτὴ σου, Ἀῖντά, δέξου θερμὲς
 εὐχάς.

Χλόη

[ΛΓ'—7]

Ε ξυπνο Κυπριωτάκι, ἀφοῦ εἰσαστε
 τόσο ἐξυπνο, ἔπρεπε νὰ ἀνακαλύψετε
 τὸν καθαυτὸ «Κοζάκο» καὶ 8χι νὰ λέτε
 ὅτι ἡ Ρίτσα Τορναρίτου εἶμαι ἐγώ.

Κοζάκος

[ΛΓ'—8]

Μ παίνοντας στὸ Διαπλάσσοκοσμο χαίρε-
 τῶ ὅλους-εξ. Ἀνταλλάσσω γραμμα-
 τόσημα, γράφαις: Τάσον Σ. Κασάπογλου
 Ἀθέρωφ 15, Ἀθήναι. Κορυδαλὸς

[ΛΓ'—9]

Σ τὸ γιόρταμά σου, ΟΝΕΙΡΟΠΛΕΧΤΡΑ, χί-
 λεις ὀλόθερμες εὐχούλες.

ΔΑΚΡΥ ΨΥΧΗΣ

Ἰποφύγιος Δημοφειτισματος

[ΛΓ'—10]

Α εὐχηθούμεν σὴν καλὴ μας ΔΙΑΠΛΑ-
 ΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

Μίκυ Μάους

[ΛΓ'—11]

Χ αῖρετῶ τὸν Διαπλάσσοκοσμον. Ἀλλη-
 λογραφῶ παντὸς εἶδους μὲ Μεγάλην
 Τάξιν. Δ/σις: (Διὰ «Μποέμ») Ταχυδρομικόν
 Κιθώτιον 12, Ἀμμοχωστὸν (Κύπρου).

Μποέμ

[ΛΓ'—12]

Τ αρεζάν, ξεπεσμένε Δόρδε, γιὰ τὴ
 γιορτὴ σας δεχθῆτε ἀπειρες εὐχές.

Ἀγαθέμπελη — Πειραιωτάκι

[ΛΓ'—13]

Α φοῦ εἶναι ἔτσι, Ἀειτιά μου, σίγου-
 ρα καὶ ὁ Πολέμης δὲν θάταν χριστια-
 νός· ἢ μήπως καὶ τὸ δικό σου αὐτόγραφο
 ἐννοεῖ κάτι ἄλλο; Ἐγὼ τοῦλάχιστον μὲ
 πόνο τόπα κι' ἡ λέξη «ὦϊμε» φαντάστη-
 κα θὰ μὲ δικαιώνει. Μὲ νοιώθεις τώρα,
 Ἀειτιά, κρινή μου; Ἀργιολούλουδο